

Csokalyi Fényes Csobán

Tűztövis

Mitől vagy ember,
ha körötted számítók embereket
vezetnek félre, butítanak és hülyi-
tenek,
ha embereket tesznek tönkre s
züllesztnek emberszerű árnyak-
ká és rongy csőcselékké;
ha merő gonoszságból emberek
szenvednek, fáznak, éheznek s a
hajlékukat vesztik el,
ha tébolyult fenevadak embere-
ket mérgeznek, s kényszerítenek
embertelenségre, javakat pusztí-
tanak és embereket ölnek
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Csokalyi Fényes Csobán
Tűztövis
(Versek és más írások)

Csokalyi Fényes Csobán

Tűztövis

Versek

és más írások

2014

Magánkiadás Magyarhon

Copyright©Csokalyi Fényes Csobán, 2014
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-12-1264-8

Honlap: Szélharang
(<http://szelharang.webnode.hu/>)

A könyvet készítette: a szerző

Ajánlás

Vigyázat, az itt található írások egy része éget!

Ezért e könyvecske egészét senkinek sem
ajánlom!

ÁTTEKINTŐ

Alapozó
(Mitől vagy ember?).....7

VERSEK.....10

MÁS ÍRÁSOK

A FÖLDANYA RÍ ÉRTED.....44
     Rétike.....45
     Szarvaskatlan.....53

TÖVISEK ÉS DÁRDÁK.....78
 (Igen tilalmas gondolatok.)
     Cigányol.....79
     Gerkény.....86
     Keresztesek rabjai.....96

Zárszó
(Mitől vagy ember, újra kérdem?).....122

Könyvajánló.....125

Mitől vagy ember?

Mitől vagy ember,
ha körötted számítók embereket vezethetnek
és vezetnek félre, embereket butíthatnak, és
butítanak, hülyíthetnek, és hülyítenek,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember,
ha körötted hitvány számításból
embereket tehetnek, és tesznek tönkre,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember,
ha körötted aljas szándékból
embereket züllesztgetnek, és züllesztnek,
emberszerű árnyakká és rongy csőcselékké,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember,
ha körötted lelketlen haszonlesésből
emberek szenvedhetnek, és szenvednek,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember,
ha körötted lelketlen haszonlesésből
emberek didereghetnek, és dideregnek,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember,
ha körötted lelketlen haszonlesésből
emberek éhezhetnek, és éheznek,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember,
ha körötted lelketlen haszonlesésből
emberek hajlékukat veszthetik, és veszti el,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember,
ha körötted lelketlen haszonlesésből
embereket mérgezhetnek, és mérgeznek,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember,
ha körötted dúvadak kényszeríthetnek, és
kényszerítenek embereket embertelenségre,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember, újra kérdem,
ha körötted tébolyult fenevadak
embereket ölhetnek és ölnek
s javakat pusztíthatnak, és pusztítanak,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember...?

VERSEK

Mit gondolsz?

Mit gondolsz
miért születik minden ember
különböző földrajzi környezetbe?

Mit gondolsz
miért más és más
az emberiség bőrszíne?

Mit gondolsz
miért üt el egymástól minden egyes ember,
s különösen a rasszok testszaga?

Mit gondolsz
miért eltérő az emberek jelleme,
mentalitása s az egész szellemisége?

Mit gondolsz
miért eltérő az emberek nyelve és
nyelvezete?

Mit gondolsz
miért az eltérő kultúra a népek
s az egyes emberek között?

Mit gondolsz
miért lettél te épp Iksz Ipszilon, Gipsz Jakab
vagy bármily más néven nevezett?

Mit gondolsz
miért vagy te egyáltalán az, aki?

Mit gondolsz...

Zebrália

A mindig előtted, mégis inkább mögötted,
téli álmod csak fedezni kergető
Nagy Kifosztika Hasznotika,
Koncia fenés javára sorra kinyitotta
valamennyi investátor spekulátor érett
kasszáját és pengeélű kaszáját, hogy
sutyiban ragyoghasson a hatszillagos
éjvilág, meg a gumírozott otópálya, a
kiguruló, neked soha nincs, sokakincs
dukátnak, meg az aranytallér-vivő
izgága gumikeréknek, hat széles sávban!
S a kézi kombájn, hogy ízes anyaszénát
meg örök sarjút adjon a kívülről belül
állóknak, tisztos apanázsra, csak vágta,
nyeste, hangyamód sorjázta az aranyszörű
buja pázsitot, majd szépen bekazlalta
magának az egész országot.
A szabadságban demokratikusan izzó

újmagyari nyárban, végre rendesen
beérett a fehérmájú hatáci Vándorok
zamos szőleje: az Otthon Kell Muskotály
meg a hatputtonyos mézes hasznú Jaffaszú!
A lé, a hatlé meg a hatvanhatlé pedig,
árok híján, folyt volna szerteszéjjel,
ha az ország testbe vajt kisebb-nagyobb
csapos erek nem vitték volna egyfelibe,
a sebbel kimart ország árkon át
kifelibe, de nem felibe, hanem telibe,
az ország hervadt kóros őskeservire.
Tolult hát rögzített medrében a véres
veríték érlelte édeli nedű az Előírt
Ország lejtőn kifelé, el, a szénafaló,
nagyétkű csülöktársak bélpoklos
bendejébe, hogy még az ebhanyi
hangyáknak se maradjon belőle,
morzsa mellé, ízjavító keveréknek.

Csak tudnám miért?

Csak tudnám miért jöttem színedre?

– Jönni, ki tudja honnét, ki tudja miért,

majd menni, ki tudja hova, s miért?

Keresem értelmét, de sehogy sem lelem.

Csak tudnám miért kell jönni fájdalommal,

lenni fájdalommal, és menni fájdalommal?

Jönni, lenni, s megszűnni, élet arculesapásra,

s a hamar fináléban helyet adni másnak?

Csak tudnám miért e különös staféta,

a sok húhó semmiért! Jönni, újra és újra létbe

zúgni, majd fénytelen kivonulni, s folyvást

forogni két végletében, miért és miért?

Csak tudnám mi végre jönni pusztulásra,

szenvedésre, ha a cél átjutni idegen tájra?

Látni a jól cizellált kálváriát, üres légzetért,

s végül a felfoghatatlanba olvadni mindenképp?

Csak tudnám mire volt jó ez az egész,
s értelmet minek adott a sok szenvedés?

Látni hozadék nélkül a hívságok végtelen sorát,
akkor hát miért volt minden citált életrománc?

Látni az előtted jártak néma menetét, s tűnődni,
ők miért voltak, s te miért lettél?

És látni, látni, és szüntelen látni,
miért kap minduntalan kivételt
a szakadatlanul tolakodó kivétel,
s örökösen árva kivétet onnan,
ahova ő soha nem tett semmit sem?

Ugyan miért, miért és miért?
– Faggatod Isten Titkos Könyvét!
Kéne észnek száraz tömjén.
Mint ki választ rá érdemlé!

Így hát nyugtázod, voltak már előtted,
s tán lesznek még utánad is számosan.
Ám kit ismertél, mind elbukott, s hogy élt,

már csak egy tovatűnő kétes emlék,
és valójában csak a nagy s a még nagyobb
szenvedés volt része mindnek.

Ott folytatni, hol az előd elvágta, hogy majd,
kimért gyötrelem után, vesszen ő maga is,
s az újabb ivadék a szálat onnan bogozza,
majd kitelvén kínjaiban maga is aláhullva
a bukás láncát ismét továbbadja sarjának.

Hibátlanul forgó mókuskerék
vasalt jármában így jár valahány,
s csak kivétel erősít szabályt!
De okát senki addig meg nem fejtheti,
míg maga is benn a karámban, oldalán
kapott hamis képeivel, elveszetten tévelyeg.

A lét éretlen barackbogyója kínjában
veled dadog, s te nézheted némán,
fogcsikorgva, vagy fájdalomtól üvöltve,
de attól még a Sorskerék veled így kereng.
Malomnak ős barmaként, jársz körbe-körbe,
értelmet keresve a megérthetetlenben.

Így hát hiába kérdezed:
mi végre e különös körkörös hinta,
ha annak ámító játéka fel nem fogható?
S ha emberként az így nehezen akceptálható?

Hisz mint szél karmában a száradó falevél,
sodródasz a szabott végtelenben,
s fájdalomhegyeken görget a tajtékzó lég,
hol ütközések ordas vesszeje csapkod,
hogy elmorzsoljon érzéketlen kénye szerint,
s te nyomtalan simulj az érezhetetlenbe megint!

Ám ha azt hiszed, megúszod az egészet,
faragsz magadnak szebbnél szebb meséket.
De aludt tején sem kerülhetsz hozzá közelebb,
mi keser valóságoddal szembe megy.
S meg nem fejtheted vele a neked szánt jelet.

Kereshetsz hát regésebb tájakat!
De éberén élni őket hogyan fogod?
Az álomból mindig feleszmélsz,
hogy újra álmodd, önringatásra,
merészebbnél merészebb csalnokod.

Ezért a kérdés, hogy mi végre s honnan jöttél,
soha meg nem tudhatod, ám abban bízhatasz,
hogy a körhinta imígyen visz tova!

Ne ugrálj hát oly nagyon, ha nehéz áram nyom,
s te egyre csak a lét értelméről gagyogsz!

Ennyi volna ez,
mi még a semminél is kevesebb!
Így újra meg újra csak kérdeheted,
miért s mi végre mi volt, mi van, s mi lesz?

S hol mi ekképp zajlik, lenned tán nem kellene,
ha nincs értelmet adó éltető tegnap, és nincs
húzó holnap, s a ma árnya is csak egy fölös vízió!

Az viszont biztos, a holnap ma körötted setteng.
Előtted áll, s tán melletted, hogy elérve telje rád
omolhasson, hogy beléd költözzön, s te belé.
S ha végül egyé válsz vele, akkor nem tudhatod,
mi lettél volna tegnap nélküle.

A Nímand

Fémsakálok végső vigalmán
könnyen leírható nullává lettél.
Ármányos rothasztók facsartak
előbb üressé, majd egészen semmivé!

Egy mindenéből kéjjel kipörgetett
hatványzéróvá rontattál,
hogy hitványak beteg kedvére fald
kiürített szeméthegyed holt kupacát!

Nyomorulttá tett Nímand milliárd,
vándorcsillag útján idő pereg, ellened!
Őszi tél süvölt, s rajtad lelketlen gázol át,
s te galád kénykarmán súlytalan lebegsz!

Nyomorult végzeted sercege siet feléd!
Álarcos ebek örült falka nászán talán
még komolyan merengni is képtelen.
De tudd, kit dúlni hagysz, halállal hálál!

Meglopnak a véreid

Meglopnak a véreid.
Mit remélsz hát mástól?
Körötted kufár etikett gázol!
Búvó morál kelt vér vásárt.
Adnak-vesznek, gyakran álcát,
s olcsó rongyként, még téged is.

Véreid loptak, jutányos árú.
Isten elé veszteddel járulsz.
Pokolbálon új sakál fogant!
Sikoltó világvonat síntelen rohan!
Zúzott kő alatta magad vagy,
szakadt sín, üszkös talap fa.

Meglopnak a véreid.
Mit várhatsz hát mástól?
Így köszönt az új Világ, a csábos,
a pucéran jött, alig semminek!
Kinek a bármi is, minek?
Nyugodj bele álomra született!

Ki világra hiába szökkent,
minek annak létre masni?
Mint virtualizált irámnak,
nem kell itt feszélyző siráma.
Senkinek dukál a tömény semmi,
Miért gond hát semmizettnak lenni?

Örvény kerget, szívna magába.
Élet-szurokba fojtott szálaid
minden falánk mohón zabrálja,
nehogy juss valami cseprő nagyra!
Fájból fájba hasztalan miért caflatsz?
Ennyi járt neked, menthetetlen mafla!

S mióta csak itt hatástalan regélsz,
képzelt valaki épp foszt valamiképp,
miből így vagy úgy, nyereséget remél!
Kegyenc lelenc, e világ a tied!
Szibarita vázként magad nyerted.
Hallgatásod volt hozzá a helyeslés!

S még csodálod, hogy e búzló térben
a saját véreid is rövidítenek téged?!

Nem tudhatod

*Nem tudhatod mit jelent annak
a csillagfényes téli éjszaka,
kinek mezítelen testét
körbevonta a konok tél fagya.*

*Nem tudhatod mily foltot hagy
annak mezítelen talpán
a fagy hámolta járda lap,
ki gyerek lábára cipőt nem kap.*

*Nem tudhatod, mily kora van annak,
kinek csupasz testét jég óra marja,
kit metsző lég karol, hízó fagyban,
ki mezítelenül is egy örület foglya!*

*Így nem tudhatod, mi a kiélt téboly,
mi ad neki tápot, s mi neki a fékdob!
Ezért azt sem tudhatod, hogyan érhet
véget egy ilyen csillagszikrás téli éjszaka.*

Álomparton

Embernek vélt elátkozott gondola,
Álomparton ébren alvó szoprán kupola.
Szenderegsz szélmarta tűszirtek hátán,
mint látni vak, elaggott ős világtalan.

Mákonyos révészed vitt oda át.
Hiányod szülte örök kalodád.
S bár néha feltűnt, végül mégis aláhullt
minden közelítő tiszta rév s éltető remény.

Világod érdemed lett, bár sosem volt tiéd.
Nyerted tagadott kedvedért!
Szemedben gránátcsepp ködbe nézett.
Holt kristálytól látni, hogy remélhetsz?

Mi dolgom ott?

*Mi dolgom ott,
hol derű helyett
gyötrelem terem,
s nem jut csak járom?*

*Mi dolgom ott,
hol a lét füve élő halál,
s meglegedetten kell
vinned minden baját?*

*Mi dolgom ott,
hol szörnyek szaván
neked terem csalán,
s a Nyálköpő vérben aláz?*

*Mi dolgom ott,
hol nincs játék
csak magad vagy szere
egy halálos menetnek?*

*Mi dolgom ott,
hol a táj csak temető,
s vigasztalan bölcső
ír boldog koporsót?*

*Mi dolgom ott,
hol fojt a lég, ha venni kell,
s bírni kínját-keservét?
– akkor tán jobb veszni el!*

*Mi dolgom ott,
hol éktelen bukni kell?
Hol csak a golgotát
lehet magadra venni fel!*

*Mi dolgom ott,
hol a lét elhált fájdalom?
Hol sírni kéne, mélyről zokogni,
bömbölve bögni, szelet tépni
s vihart hasítani!*

*Mi dolgom ott,
hol jobb lenne veszni nyomtalan?*

*S hol az Éj szelíd trónján
kéne megpihenni gondtalan!*

Köröttem átok átkon

Köröttem átok átkon,
s a hamar fáj
mar nagyon!
Elönt s rettent mi ér!
Legyen az hang vagy kép,
s minden, mi lét veszett
színében tetszeleg felém.

Rettent s taszít
a cudar való,
a szajha ma rongya.
Kerülném,
de veszett karma
folyton marna.
s nincs hely,
hol halálos ölelése
nem akarna!

Menekülnék,
de nincsen hova,
mindenütt halálos beteg
a holnap!
Hiányzik árra csónak.
Mennék hát
káprázó vizekre
ezer keservvel
hozzátok színes szavak,
éles hangú szófüzérek,
hogy bohó lényem
kék egekre széthintsétek!

Élném ott
ez egyszeri csodát,
a megismételhetetlen
megismételhetlent!
Ki önmaga tágas ablaka
parány önmagára,
ki csak kivallni akart
titkos rekeszében élhet
igazi önmagának.

Tűztövis

*Violás éjben nehéz perchajó siklott lopva.
Tűztövisét mezítelen óráján átokkal vonta.*

*Álomúr barangolt volna titkon tél magában.
Vas mandulát legelt mohón dagadó sárban.*

*Jöttében Éjt varázsolt lopott ólom bíborában.
Kínkalászán kiégett hazug csendek csigáztak.*

*Szállt a Kép s a Hiány verdeste tört szárnyait.
Mikor a kék Korallkehely sírva zárult magába.*

*Acélkóró drága rózsavéred ma is ontja.
Csalt csapásin tűnődsz sugarakra bontva.*

*Szükség s Hiány falja itt örült perceit.
Csillapító ködöt szó múltra hints!*

Fény és árnyék

Fény és árnyék, egyre megy.
Különbséget köztük ne keress!
Éltem létmentes pompázó éjben.
Szívemben égtem, árnyékában féltem.

Féltem a hiánytól, és féltem a kevéstől,
a pusztulni sok, majdnem elégtől.
Féltem a holnaptól, és féltem a mától.
Féltem az enyémtől, és féltem a másától.

Szöttem egy álmot, és zúztam az álmot.
Csígattam mákonyt, és téptem a láncot.
Hittem a nemesítő jóban,
s a hamisíthatatlan valóban.

Kincsemmé mégis a fojtó nincs lett.
Mit folyton a csalódás gyú szene írt le.
Létbe tévedetten, tiport térden éltem.
Sokat várva tőle, a semmi lett bérem.

Apósomnak

*Jöttél egykor vigasznak,
csodának és örömek.
Mégis e csalóka színpadon
az Örömet s Vigaszt
Oly sok millió csalótossal
itt Magad sem lelted.
Csak ritka morzsákat kaptál,
talán, ízelítőnek.
S mint malomnak barma,
élted is holtra fáradt,
Miként milliomnyi másnak
egy aljító tusában,
De a Neked szánt körből kitörni
Te sem tudtál.
Tiszta, szelíd lelked
bár elringatta örök Alkony,
Szellemed itt él köztünk,
s nincs oly drága kincs
mi fölérhet fő műveddel:
Pötykó gyermekeddel,
akit még az Égiek is nekem szántak!*

Fásult a kompos

Fásult a kompos, fagyott a rév is
Vaskereszten kolduskirály vérzik
Telt tegnapod hazug vért köp üres mára
Álmodó akácligetek égneek őszi hóvirágban

Csak a holnapod kap léket rendre
Kínvonatod visítva rohan benne
Tövispartra kivetett örök tűpárna
Nem tudod miért bánt a tegnap a mával!

Komédiázik veled porond ura, s csupa gát
Ahogy a kör befogja minden sugarát
Látatlan készíti koszorúd izzó ércből
Hogy kéjére edd a kórót isten tenyeréből!

Ütve űzz el hát cirkuszodból, Manézsziás!
Vígán vetem el száraz eklézsiád
Csipkepagony éltem itt sötéten ragyog!
Tört óriásnak nincs jó királya, hát elhagyom!

Nem értek semmit

Nem tudom mit hozol Élet.
És nem tudom mit viszel!
S ha nem értlek, mit érhetek?
Hol itt a tényleges értelem?

Talán a megélt sok hűhó,
a szinte semmi, volna lényeged?
Élet, miben nem maradt már más,
csak ádáz dúlás és pusztulás!

Mi végre a van, s a lesz?
Ha mindnek vesznie kell.
Alkotni, pusztulásért!
Mi ebben a ráció grande?

Rongy idő

Rongy idő ámítja véres angyalát
S a fehér csend lopva arra vár
Szükség vonítson üveg falára
Hulló csillagot ősfény hazával.

Ódon napfonatkereső vár a bálra
Gyöngyperc ringatna árva bárka
Téltájban nem jön a Holnap
Lemosni keservét a Holdnak.

Kolibri alszik gránit ágon
Szárnyán bilincs rág sebeket
Mocsárparton láprózsa didereg
S állott ópiumgőzben sírni kezd.

Égő lápon

*Talpig vasban
gyilkos tánc,
égő lápon
utcabál.
Perckirályok
ropják,
búr basák.*

*Prolongált préda,
gaznak futó haszna,
ellened vigad,
téged csalna,
s csapna mindahány!*

Törpián

Fel is út meg le is út,
megérett a nem is úr!

Kutriból jött, taligán,
Poszt várta őt, karimás.

Torkos volt és törp-titán
lehetne tán Törpián!

Neve itt sem publikus.
Hallgass róla, puli kuss!

Szél kertelte a zshiványt.
Nevet happolt s taktikát!

Fel is út meg ez is út,
Hodász jussa kivirult.

Bámulták is magas lovát.
Híveinek kántált csodát!

Annyi zagy még szorult belé.
Nem is ettől lett ő kevély!

Kobra nyelve simán ékelt.
Kobakjában téboly fészkelte.

Felhők fölött torony ágolt.
Sipka kéne, koronából!

Fel is út meg le is csúf,
Lett belőle deli rút!

Hangja harag hadovában,
tőle nyerted kalodádat!

Nyaloncfaló bogarában,
lopva lopta a hazádat!

Fel is csút meg le is csút,
Feneketlen lett a Kút!

Tört tükörben

Éj-napon bánat, talány.
Hideg mosoly, palotám.
Tört tükörben csalókán
táncoló konok báb babák.

Bukott nincs balerinák,
bús virágok jázmin tájon.
Ábrándúzó dermedt kéjben,
Örök álom, téli képen.

Lázadó Vándor készül
megülni kései torát,
hogyan veszni éhével tudjon
az utolsó Nagy Lakomán.

Iris Formia

Miért bűvöl folyton Isten legszebb álma,
illatos csodakertje babázó szentje?
Ki nyíltában, földre szállt angyalon párta,
a világnak csendje, rendje, s lelke.
Ki girlandon villanyzó színes vágy bál,
Elízium borán törékeny násza fénynek.
Ki zárt teljében nemes márvány,
jegelt réten, fagyos szélben, kincse télnek.
Kármin hintó meleg selymén, emlék moha.
Ő az Élet maga – létmentő kicsiny kova!

Miért e mágikus vénuszi Formula Maxima?
A gazdag ékű, önmaga aranymetszetes vénye,
áldott hím vérhevítő, szenvedelem javának ős iga,
kék kútjának tat medrű termékeny égi televénye.
Miért gerjeszt oly szerfözlött vad vágyakat?
Teremtő művének csúcsát szó nevezni nem képes,
hisz a valónak csupán szájalmas mása az!
Látni szavak fölött csábos csodát futó létben,
s látni a vágyszító szent ívelést, át szűk szövetén,
mi tán szebb, mint fedetlen, s az ész útra kél!

Az igéző alak, a bájoló idom, szüntelen örök éh,
 időtlen szenvedelem, mely mikor veszni feltűnik,
 a mágikus vágy, a kínzón epedő izgatag emlék
 kegyes csodájával az értelmet maga alá gyűri,
 hogy mint futó káprázat suhanjon tova, messzire,
 mintha nem lenne más csak egy vágy vad táncát
 keltő fukar látomás, mi bűvét magának menti el,
 hogy bírhasa hideg végzete forró bálján
 a foszlány-kéjnek kapott szívtépő angyali ámbrát,
 hogy kedvére mártózhasson ópiát gyönyörében.

Állat lennél, egy ősi, vad démon, féktelen bestia,
 ki folyvást habzsolná az elé került gyöngy vadat?
 Mámorral falnád szent lényét, hisz csábja enni ad
 csigázott agyadnak. Tépnéd, marnád, édes a falat,
 tömnéd magadba újra és újra s felfalnád egészen,
 hogy minden mézét kiélvezd, s hogy azután lépes
 gyönyöröd csömörében megújult vágyad nevében
 mindent újra kezdj, míg lehelet átjárni képes!
 De vajh, minő erő bír ily féktelen ragadni el?
 Hisz csupán egy forma s pár jól húzott méret az!?!

Csillagkertes éjszakád

*Csillagkertes éjszakád bársony pamlagán
Ércangyal suhant aranyos kristály hintaján,
s a távoli éjharang tilos dala csak arra várt,
a Magány szelíd trónjára üljön az Éj taván.*

*Álomvizén a nyakas szükség bömbölt feléd.
Alvadt ködvilágod falta, s itta ciános levét.
Beléd mart, mint kalcitba a tömény sósav,
vagy mint sűrű fém-sikoltás a néma szóba.*

*S míg a tükre pattant tajtékos nádpatakban
szaggatott a mehtagadott szirén szomj alakja,
Fényhajósod szabadon szikrázó fényerőt vitt
messzi más világokba, örök csillagodba.*

Égieknek látszó

Égieknek látszó földi tünemény
játszott fényesőt kőfolyam habjain.
Kócos napsugárral fonta bog szálait
s a tűnt tűzpatak habja fáj dalra sírt.

Könnye csókján jégcsap emlék áradt.
Csillogó szirmaiból életem szivárgott.
Jeges villámokat szórt és jajt cikázott!
Csengő hangja csent cserepet szilánkolt.

Üvegfalú alkony ágyon égő alabástrom,
tisztá volt a hamvas percű ódon várrom,
de üres tájon mandulának is csak átok,
benne szétmárt álom, csonka tálon.

Csendpalota

Csendpalotában mocsárszagú fáklya bágyad.
 Lánygyermeké köszönt rá a fényes Holdra.
 Bőségnek örök virága jött el vágyban.
 Meleg Fároszfényt öntött rám égi borral.
 Megérintett, majd csendben átkarolt
 S körém bújtak a szenvedő angyalok.

Hajnali horizont

Horizont fenekén,
 keltében vérnarancsban
 indul útjára az Égi Bárkás,
 ciánkék felhőpamlagon rojtos
 szélű, elnyúlt pamacsok soroznak.
 Nyesett fővel s szakadt lábbal, tépett
 koronával, derekán szűrt párafoszlánnyal,
 peremén ezüstös palásttal köszönt reám egy
 forró nyárvége álmosan derengő hús reggelén.

MÁS ÍRÁSOK

*

A FÖLDANYA RÍ ÉRTED

Rétike

Rétike egy ligetszerű, selymes rét volt, Szá-márvár mélyen ülő semlyéke és virágos lapá-lya. Sás és nád nőtte hoportyóiban vadvizek tanyáztak és ezernyi béka lelt otthonra benne. Nyirkos talajából szívta magába az életet a réti csenkesz, a csomós ebír, a pelyhes selyemper-je s az illatos borjúpázsit – csak hogy néhá-nyat említsek közülük. Az ő álmukat vigyázta a rét menti Csalános meg a Bodzás, és néhány mérges nadragulya s beléndek. A perzselő nap hevétől a terebélyes csigolyafüzek, a fehér és a rezgő nyárfák óvták. Az égig érő jegenye, a rét majd harminc méteres mindent látó, sudár őrszeme volt. Tanítójuk, a rangidős öreg juharle-velű platán volt, aki még egy halmocskának sem nevezhető laponyagon állt a rét peremén.

A Rétike lakója ezernyi állat és növény volt, köztük a fekete és vörös hangya, az éti csiga, a fürge gyík, a rézsikló meg a vízisikló, a mezei

pocok, egér cimborájával, a gombolyodó sünn s a mezei nyúl. No meg a fölöttük vidáman csi-csergő madársereg, a madárnak sem tartott hasznos veréb, a szén- meg a kékcinege, a zöldike és a billegő rozsdafarkú, a feketeterítő meg a fakopáncs, a füles bagoly s a tekintélyt parancsoló egerészölyv.

Rétike lakóit olykor-olykor felkereste a közeli patakpart üregeiben élő lompos farkú róka meg a rét-menti Kiserdőben élő őzgidák. Tavasszal visszajött hozzájuk a füstifecske s a kelepelő gólya, őszidőben meg a varjúk számlálhatatlan csapata. Szép időben a szamárváriak is felkeresték pihenés és felüdülés gyanánt. Itt sétáltak, napoztak, a fák enyhet adó árnyékában nagyokat szunyókáltak, a virgonc gyerekek fára másztak, a kisebbek labdáztak és bújócskáztak.

Télen a hoportyókba fagyott víztükrön csúszkáltak és korcsolyáztak, néhányan jég labdáztak, mások hatalmas hóembereket görgettek a megereszkedett, térd magas hóból. Mások egyszerűen csak keresztül kasul sétáltak,

felüdülésképpen, a többhektárnyi területen.

Így ment ez korábban öröktől fogva, mígnem Szamárvár élére egy új, gátfejű seprű nem került. Az új vezér, Nagyalánk, nem látta a környezet értékét és szépségét, ő kizárólagos a saját érdekeit nézte, hiszen azért került oda, pozícióba.

Mivel Rétike a falu legmélyebb pontján feküdt, ezért Nagyalánk odahordatta a falu összes építési törmelékét, miközben kitűnő minőségű termőtalaját felszedette, és jó pénzért eladta.

Ráadásul a szamárváriak, amikor látták, hogy Rétike egy szemétlerakó lett, mind kezdtek odahordani a saját hulladékukat is.

Rétike őslakói viszont egyre hangosabban tiltakoztak. A békák panaszkodtak, hogy alig jutnak vízhez, mert a hoportyókból a számukra éltető víz fokozatosan eltűnt s az életük nagy részét a föld alatt kell tölteniük, hogy ki ne száradjanak. Sokan a nagy tömegű síttek kupacok alatt fulladtak meg. Emiatt a kuruttyók már egy Összréti Béka Gyásznapot is tartottak. A Réti Csenkesz pedig arról panasz-

kodott, hogy ők még csak ki sem tudnak térni a Kéttalpúak (merthogy az embert ők maguk közt csak így nevezték) elől, legfeljebb aláztosan meghajolnak a támadóik előtt, hátha ettől emberség ébred bennük, de ez sem ért semmit, mert már eddig is milliónyi társa fulladt meg a sittkupacok alatt. Mások alól meg egyszerűen csak kihordták az éltető talajt. A Csenkesz szerint, ha ez így megy tovább lassú éhhalál vár rájuk, fogy a víz, és az, egyre inkább a mélyebben fekvő szomszédos kukoricásban üt tanyát. Majd azt is elmondta, hogy a Légköri Csoport panasszal fordult hozzájuk, hogy csökkent az oxigéntermelés meg a levegőtisztításban is problémák mutatkoznak, de a Csenkesz csak tehetetlenül tárta szét hosszú levélkarjait, és semmi jóval nem tudta kecsegtetni a környezetvédőket. A nád arról beszélt, hogy a vízhiány miatt a kiszáradás fenyegeti, az úszó békaszőlő nem tud termést hozni, a fehér zászpa csak életlen leveleket terem, a békaszittyó elvesztette vaskos szárát, ezért most kúszni tanul, a tavi kákának meg

már annyi ereje sincs, hogy buzogányt nővessen, és könnyes szemmel bejelentette, hogy a vízi hídőr már végleg kipusztult.

Azután sorra felszólalt a többi sértett is. Rétiike minden lakójának volt valamilyen Kéttalpú okozta bántalma. Az éktelen sebek, melyeket Nagyfalánk rossz voltából a lelketlenek belevájtak, már az életét fenyegették. Rétiike a fájdalomtól és a mérhetetlen bánattól sírva fakadt. A még megmaradt lakói ezt látva rázendítettek a saját himnuszukra, amely egy fohász volt a Teremtőhöz, hogy adjon a Mindenható annyi értelmet az embernek, hogy megkímélje a természet lakóit a pusztulástól. A himnuszról zengett az egész környék, csak Szarmárvár lakói nem hallották - hogy is halhatták volna, amikor ők egészen más nyelvet és más hullámhosszon beszéltek!

A pásztázó egerészölyv a sok sérelem miatt kifakadt magából és megfenyegette a Kéttalpút. Megígérte a réti közösségnek, hogy elhordja az ember barmait. A szarka készségesen csatlakozott a felvetéshez. Még a kis mezei

egér is azzal fenyegetődött, hogy megeszi a Kéttalpú összes gabonáját. Az eluralkodó lincshangulatnak az Öreg Platán vetett véget, aki szelíd hangján csak annyit susogott, hogy ők, a rétiek közössége nem lehet olyan, mint a Kéttalpú.

Rétike mélységesen el volt keseredve, mert a számárváriak egykedvűen hagyták őt elpusztulni és még csak a szavát nem emelte fel érte senki sem. Csak Rétike még élő lakói gyűltek össze nap, mint nap az öreg platán alatt, hogy legalább egymásnak elmondhassák gyötrelmeiket s meggyászolják az időközben elhunytakat.

Egyszer aztán a Bölcs Bagoly olyanokat kezdett rebesgetni, hogy a világban változások történtek, ezért várhatóan Számárváron is történik majd valami.

Történt is! Rétike sorsa végleg megpecsételődött.

A magánosítással Rétike fillérekért egy saszemű kvietált őrmester tulajdonába került, aki eldózerolt mindent, alaposan feltöltötte,

majd elegyengette a semlyéket. Rétike lakói pedig mind oda lettek. A sudár jegenye csak azért úszta meg, mert nem akadt vállalkozó, akinek lett volna bátorsága egy ilyen természetes fát kivágni. A lelketlen tarolásban odaveszett az Öreg Platán is, mindössze néhány fűz és nyár maradt meg, mert az ex őrmester a saját sötét üzelmeit igyekezett takargatni velük. Igazi katonához illően megölt mindenkit. A Rétikéből végül semmi sem maradt. A Szelleme viszont ott kísértett a környéken. A vadvizek azóta a feltöltés miatt mélyre került számárváriak termőföldjeit nyalogatják. Az ex őrmester könnyen szerzett birtokán kiirthatatlanul elszaporodtak az egerek meg a hangyák. Valami ismeretlen kórság is felütötte a fejét, amely elvitte az őrmester úr teljes csirkefarm állományát, ráadásul két ízben is! A faépületeit mind kikezdték a szúvak és a gombák. Évekig megpróbált szembeszállni a sorozatos csapásokkal, ám egyszer megunta a sziszifuszi küzdelmet és feladta az értelmetlenné váló

harcot, s végleg elhagyta az egykori Rétike birodalmát.

Rétike ugyan elpusztult, de a feltöltéssel a mellette lévő kukoricás alacsonyabb lett tőle. Attól kezdve e hoportyó lett Szamárvár legmélyebb pontja, ezért az esővizek ezután itt ütöttek tanyát. A vadvizek hatására egyre több fűféle és vízínövény telepedett meg benne és körülötte.

A Rétike úgy tűnik, hogy e területen fog újra megszületni.

Szarvaskatlan

Szarvaskatlan. Ha kiejtem e szót, egy furcsa, kontroverz érzés tolul a szívembe, melyben a természet s a gyermekkor eleven bája meg az elmúlás fájdalma együtt van jelen, miközben megelevenedik előttem egy leírhatatlan szépségű kicsinyke táj valahol a berdői dombvidék, már-már hegyvidéket idéző tompa kúpjai között.

Itt pompázott hát Isten vagy a Természet e parányi csodája, Szarvaskatlan, az Alkotó játékanak e páratlan felépítésű kistája, ami valójában egy völgyszerű mélyedés volt, egy szűk szájú, szövevényes teknő, amely igazából nem hasonlított se teknőre, se völgyre, talán inkább a kettő sajátos vegyülékére, vagy még arra sem. Egyedül a peremvonalát lehetett határozottan kivenni, mert az, csaknem egy mérföldnyi hosszú, szabálytalanul lapított nagy "dé" betűre hasonlított, melynek délnyugati csücs-

ke ék alakban kitüremkedett, mint az emberi gyomorból a gyomorkapu. E kifelé szűkülő fura szájadék tette lehetővé, meredek, de „u” alakú völgyhajlatával, e szépséges szurdikos könnyű megközelítését, ezért ezt a szakaszt egyszerűen csak Völgykapunak nevezték. A Völgykapu háromemeletnyi oldalfalának tetejéről a felső peremvonal délnek és nyugatnak egy hosszan elnyúló homorú ívvel rohant fel a keleti és északi karimákhoz, hogy Közép-Keleten, de a „dé” köldökén, a Mókus-hegy tövében, alig észlelhetően a Szarvaskatlan szegélyének az „ormára” érjen. A peremek szintkülönbsége akkora volt, hogy benne a Dzsószer piramis a Völgykapu talpától épp a Mókus-hegy tető-hátáig nyújtózna. Az egyenetlen gránicmagasság miatt a katlanbelső gránicoldalai eltérő ívvel olvadtak a teknőfenékbe. Az északi kissé meredeken, de nem túl mélyre, a többiek ettől jóval enyhébben, de sokkal lentebb ereszkedtek.

Ezt a százarcú mesés mélyületet, e varázslatos berdói völgyteknőt nevezték Szarvaskatlan-

nak, amit az agyagos-márgás és meszes kőzetből a játékos kedvű Természet bontott ki heves zivataraival és felhőszakadásaival, hogy a közeli falucska lélekkel megáldott lakóit, meg az arra járó fogékony vándorembereket megörvendeztesse.

Az Égi Áldás vájta völgyedékben aztán források fakadtak, melyek a magasabb helyeken megszorult esővizeknek nyitottak utat. A fontának pedig megszülték s táplálták az olykor féktelen természetű Szilajt, aki harapós folyami kedvében tovább formálta éltető honát. Főként midőn a terhüktől méregszürke fellegek túlzottan megnyílni kényszerültek, vagy az olvadó hólé gyűlt össze emészthetetlen. Ilyenkor a Szilaj kilépett csermelyi medréből, hogy veszedelmes hömpölyegként zúduljon le megtermékenyíteni a büszke tarciak aprócska falvát övező dús réteket és legelőket. (Nem úgy, mint mostanság.) Akkoriban az Ég ezüstös kannái tisztességesen tették a dolgukat. Tél nem múlt el vastag hólepel nélkül. A Szilaj pedig évente legalább kétszer kilépett lóugrásnyi széles

medréből. Ekkor aztán mindenki elképedve láthatta, hogy mire képes ez a kis vadóc. Néhol még a belső földek, a kertek is úsztak, s volt hogy a pincékben a hordós bor zagyvarékkal ölelkezett. Ám a a forrásvidékén mindig bizonyította, hogy méltó a nevére.

A Szilaj tekintélyét négy kristálytisza forrás adta: Maga a névadó Szilaj, a sebes Zuboly, a szertelen Mormoly meg a magányos és rejtőzködő Csoboly. E kvartett a Szarvaskatlanban egy elnyújtott, írott nagy “el” betűre emlékeztető mederívet rajzolt. Az “el” talpát a Csoboly alkotta. Ő hozta létre a Varjas hoporcsos felszínét. Az “el” felső ívén két szarvacskát a Zuboly és a Szilaj formált. Az “el” lehajló árkusa a Mormoly volt. E felső, legyezőszerűen szétterülő triász marta ki a Szurdikost.

A Szurdikosban ágas-bogas esőbarázdák és vízmosta árkok vágódtak a meredélyes északi katlanperem körszegélyes kőfülkéi meg a törmelékkúpos kőfolyások alá. Délre a lankás Pusztásba enyhébb aszók mélyedtek. E kusza badlandost a puhább kőzetekből kimosott

agyagtestű kőgombák, földpiramisok, különféle méretű kőtuskók, kőlapok és kavicsok ékítették, de koronát rá a tarka növényvilág tett. A kipreparált kőtönmökök árnyas oldalát ezüst körtemoha bolyhozta. A kőzetrepedésekből fehér kövirózsa, sárga hegyi ternye és kövi fodorka tört elő. A kőtarajos redőboltozatokon szárazságtűrő fűfélék: a deres csenkesz és a réti perje lengedezett. Köztük árvacsalán, fehér bodzavirág és illatos holdviola virult. A napsütötte szirteken fali gyíkok sütkéreztek. Az aszótetőkre a csipkét adó gyepűrózsa meg az izzó galagonya kapaszkodott. A szélesebb háton korai juhar és borostyán nőtt magas kőris tört az égbe. A csermelyágak vizes mésztömbjeit csillagos májmoha és ép levelű ligetmoha öltöztette halványzöld, puha bársonyba, brokátba. A mederszéleken pedig hólyagpáfrányok pihengtek.

A Szurdikos három forrása közül a Szilaj volt a legzabolátlanabb. A Szurdikos északkeleti csücskéből, egy mohos mészkőhasadékból buggyogott elő, hogy aztán egy kövecses talpú vá-

jadékból völgyé vésődve csörtetve zúduljon lefelé. Táguló árkában fentebb szűk, alább markánsabb völgyecskék tolultak. A délnyugatnak induló erecske alázuhantjában a mederfenékből kiálló éles kőszirtekkel, kőfogakkal és kőcsipkéekkel vagdalkozott. Lentebb karrosodó kőrönkökkel lökdösődött. Néhol a természetesebb kavicsok között nagyokat hengerbócolt, másutt kisebb zúgókról ugrándozott habtejszín tajtékokat vetve. Pajkos jókedvében az elé bukkanó rusztikus sziklatömszökből remekművű kőfigurákat, kőgörgőket és kavicsgolyókat csiszolt, a keményebb tömbökből tompa élű kőbálákat meg kőpadokat formált szakadatlan. Mire eme ezüstzsinóros habzó kőtilizáns bal felől elérte kisinasát, a Pusztás oldalából kifakadó szertelen Mormolyt, addigra már kőművességének a javán is túljutott. A kicsiny Mormolytól némiképp ugyan megerősödött, de elfáradván, ráérősebben zubogott tovább az ellapuló kőtorlaszok fölött, hogy aztán egy rövidebb csobolygás után magába hörpintse a jobbjáról rázuhogó heves Zubolyt, amely a

Szurdikos északnyugati sutjából bújt elő és sebes iramban bukdácsolt délnek, csipkés kőzsákjai és sziklazsámolyai között, hogy párjával, a Szilajjal minél előbb összeolvadjon.

Ott, ahol e két siheder egymásra talált, egy parányi sziklafenekű tavacska keletkezett: a rejtőzködő Stikás, amely leginkább egy nagyobb üstre hasonlított. Embermély, kristályos vízfelületét a fölé hajoló enyves égerfák tették sötétté, hogy eltakarják a hívatlan látogatók elől. Az itt barangoló tarci legények mégis megtalálták, s a bágyasztó nyári hőségben fejest ugráltak a kellemesen hűs vízbe, ha már a szűk tómeder miatt úszkálni benne csak a kék hasú kövi csíkok tudtak.

A Stikásból a Szilaj egy szűk sellővel távozott. Innen határozottan délnek indult, miközben tarajozva a Szurdikosból is kizubogott. Egy rövidebb, kaszkádos szakasz, a Zuhogós után, az árka kitágult és lealacsonyodott, majd egy széles küszöbön átbukva egy háromláb mély, fregatt hosszúságú, répaforma teknoé jutott. – Itt egy kissé megpihent.

E természetes iszap borította kőcsapdából született meg az úszásra kitűnően alkalmas, de piócákban gazdag, Piócás nevű tavacska. A nyáron kellemesen meleg áttetsző vízben vidáman oldalazott a tarajos gőte meg a vízisikló, tempót hozzá a tavi és kecskebéka kuruttyolt. A tarci siserék pedig azon vetélkedtek, hogy a hangja alapján ki tudja megkülönböztetni a két békafajt. Azt tudták, hogy a tavi béka rakakázik a kecskebéka pedig rekekézik, de a gyakorlatban mégsem volt olyan könnyű ezt felismerni.

A Piócás vadászterülete volt a barátrécének meg a kis vöcsöknek. A gólyák és a vadludak pedig a békák miatt susszantak ide, már amikor az itt lubickoló és pecázgató tarci surbankóktól ezt megtehették. A tarci legénykéket ugyanis még a sok vérszívó sem tudta elriasztani a vízi élményektől, sőt a merészebbek, bátorsági próbából, önként is szívattatták a vérüket, "ki bírja tovább" alapon.

A Piócás köré könnyen ingó karcsú nádszálak s a dárdás gyékény vont laza, átjárható ör-

kerítést. A káka száraz, sötétbarna buzogányát a tarci „nagylegénykék” használták, szivar gyanánt. Ettől persze rögvest derekabbnak látták önmagukat, de azért kár sem esett bennük, mert a vattaszerű buzogánynak csak az édeskés szárát szopókázták és rágcsálták, mélykék füstje pedig csak a léget bűzözte. Az ekképp megritkult vízinád-gyékénypalánkot a gyepű hátának fekvő leboruló gyapjúság meg az illatos kálmos erősítette. Mögöttük a térszín balról a Vadligetbe, jobbról a Rókásba olvadt.

A Vadliget a Piócastól, és lentebb a Szilaj medertől, előbb egy omlófalú alacsony lépcsővel vált el, majd egy keskenyebb, barázdált suvadásos sáv után lágyan emelkedett a Pusztás felé, babérzöld pamlagával, melyhez alapanyagot főként a nádtippan, a szörfű s az illatos borjúpázsit biztosított egy mesevilágos, hevedredni hívó, hancúr-kertet. A fűfélékre elszórt csoportokban és magányosan, fekete nyár meg fehér fűz vetett árnyékot. A Vadliget s a Pusztás határán néhány selyem és szerecsen eperfa kínálta ízletes gyümölcsét a szarvaskatlani

állatvilágnak, meg a tarci bikficeknek, akik rendre megdézsmálták a madárvilág eme fenéges eledelét, így a tarka tollasoknak csak a csiasok által elérhetetlen magasságba szökkenő termések maradtak, de abból is volt bőséggel a lármás csőrösöknek. A Vadliget kedvelt célállomása volt a dombháti erdőségekből ideérkező őzeknek és szarvasoknak. Ha teheték, errefelé legelésztek a tarci jószágokkal együtt, de azért nem vegyültek velük, talán, mert a tarci menazsériával ott volt az ember, azaz a nember, akit már jól ismertek...

A tarci gazdák e páskomra csapták ki a teheneket meg a kocákat. A birkák a Vadliget fölötti Pusztást nyírták, mert ők beérték a silányabb füvekkel is. A Pusztás csakúgy, mint a szomszédja, felbarázdált suvadásokkal vált el a Vadligettől, majd egyre alacsonyabb, de szűkülő és rovátkált teraszokkal ráérősen araszott fel a Szarvaskatlan keleti oldalának, hogy ott talapzatot adjon a patkóívvú Mókus-hegységnek.

A Pusztás északnak, a Szurdikosba erőteljesebb aszókkal olvadt, délnek a Varjasba lényeg-

gesen lágyabbakkal. Sápadtzöld felszínéből ki kibukkanó meszes-márgás rögeit leginkább csenevész fűfélék, főként a kunkorgó hájfű meg a csomós szőrfű övezte. A fenyéres egyhangúságát a bókoló bogáncs, a farkasfog s a krisztustövis törte meg, de virult itt borsos varjúháj, szúrós irigó és tarka koronafürt, vajszinű ördögszem s lángoló pipacs is.

A Pusztást igazán mozgalmassá az a néhány som és madárbirs cserje tette, amelyből őszidőn oly szívesen lakomázott a szarvaskatlani csóka, a szarka meg a vörösbegy. Télidőben még a skandináviai csonttollú meg a fenyőrigó is ide jött bogyót enni. A csőrösök terített asztala kitűnő óvóhelyet is adott a pusztai rágcsálóknak. A pocok, a nyúl s a mezei egér itt lelt biztonságra a katlan fölött őrzáratozó vadászmadarak, a vörös vércse, az egerészölyv és a héja elől. A Pusztás hátán a különös alakzatú Mókus-hegy ült, amely a Pusztásból egy három ölnyi széles párkánnyal vált el, és egy délről nézve tányérsapka ívvel emelkedett egy indiai elefántnyi magasságba. Az ív csúcsán egy

párkányszerű könyelv – az egerészölyv őrposztja –, a Látó-kő jelezte a Szarvaskatlan legmagasabb pontját, amely még a katlan peremvonalánál is túlnőtt valamivel. A Látó-kőtől a Mókus-hegy kőhajításnyi kopár felszíne óvatosan hátrahajolt a katlanszegélynek, majd kisebb ráncokkal beleveszett a Szarvaskatlan keleti hátának támaszkodó tölgyesbe, ahol a Mókus-hegy névadói éltek.

A Pusztás fedelét alkotó Mókus-hegy a magasból egy nagyobb honvédsapkára, vagy csákóra emlékeztető csupasz meszes-márgás tömbnek látszott, amely a Pusztáson pihent. Kopár felszínén elszórtan egy-egy magányosan álló csomós ebír, mezei zsurló és taréjos cincor meg az árva gyepűrózsa sínylődött. A Mókus-hegy oldalát meszes rögcskék bodrozták. A tányérsapka díszgombot meg mintha kitepték volna. A helyén ugyanis egy öblösebb embermagas kaverna ásítózott. A padmaly a tarci kukedlik egyik kedvelt tanyája volt, mivel innen csodás kilátás nyílt a Szarvaskatlanra, meg még azon túlra is. A pandalból fürkészték

a terepet, és lesték, mikor érkezik hívatlan látogató az ő birodalmukba, ezért e kémlelőnyílást Guggernak hívták. Innen követték a pásztázó vadászmadarakat meg a sompolygó rókát, aki a szemközti Rókásból ruccant át, hogy arrafelé is egyensúlyban tartsa a táplálékpiramist.

A Rókás, a Stikás meg a délnek tartó Szilaj kis rétjének jobb partján terült el és egy hosszabb, de keskenyebb sávban lankásan a nyugati katlan-peremívhez simult. Ebben a peremoldalban éltek a ravaszdik, maguk vájta tágas kotorékaikban. Akkoriban a tarci gazdák meglehetősen barátságtalan viszonyban voltak a vörös bundásokkal, akik bizony a kemény teleken, amikor már végképp nem volt mit enniük, lemerészkedtek a faluba és megtömték magukat a ház körüli szárnyasokkal. Lett is belőle nemulass! Előkerültek a vadászfegyverek s az eléjük kerülő fosztogatóknak befellegzett. Aztán, hogy a maradék se ússza meg, a kotorékaikba füstölő karbidot tettek, a vész kijáratokat egyúttal betömték. Ettől aztán a

vörös bundások egy időre jelentősen meggyérültek, de néhány valahogy mindig túlélte ezt, és mivel meglehetősen szaporák voltak, egy idő után minden kezdődött előről. Számuk mégis fokozatosan csökkent, idővel hírmondó is alig akadt belőlük. A Rókást a rezgő- s ezüstnyár színezte, de jórészt csertölgyes borította. A cserjék és gyepek öltöztették rétegesre. A pázsitfűvek kavalkádjában a rezgőfű, a meddő rozsnok meg a siskanád vitte a prímet, de köztük virított a tavaszi lednek, az édes levelű csüdfű, a zergevirág, a szellőrózsa, a fehér pimpó és az ezerjófű. A rágcsálóknak élelmet a fagyal, a kecskerágó s a mogyoró adott. A természetes fákat borostyán lepte, és tarka madársereg lakta. Itt dúdolt a tengelic, a rozsdafarkú, a csíz, a zöldike, a szajkó és a fakopáncs. A fák közt a fürge mókus ugrándozott. Az odvakban a mogyorós pele meg a denévér szundikált. Innen indult élelemszerző körútjára a kakukk, az örvös galamb meg a fülesbagoly. A fák koronáin fészkeltek a környék rettegett urai: a vörös vércsék, a héják s

az egerészölyvek. Az aljzaton az erdei cickány s a fehér hasú sün szunyókálta végig a nappalokat. A foltos szalamandra a mérgező bőre miatt volt népszerűtlen a lurkók körében. A tapasztalatlanok még az ártatlan lábatlan törékeny gyíkot is elkerülték, mert kígyónak nézték szegényt. Pedig a testével egybeolvadó fejről és járásáról könnyen fel lehetett ismerni. A kígyótól való félelmet errefelé az táplálta, hogy ezen a vidéken valóban élt néhány viperaféle, de a Szarvaskatlan és környékére csak elvétve tévedtek. Ilyenkor azután rémisztő kígyómarásos legendák keltek szárnyra. A rókásban egyetlen nagyobb fátlan terület volt: a Szomor-tisztás. Ezen a lázon, középütt, bánatosan rezgettette brokátszálás függönyét egy termetes szomorúfűz.

A Rókás és a Piócás meg a Szilaj csillogó csíkja között, egészen a Csoboly torkolatáig a karcsú Szilaj-rét keskeny sávja húzódott. Amikor a Piócásban megpihent a Szilaj, a Vadliget oldalának dőlve, jobbról egy tarka zöld rétecskére ért, medre egészen lelapult s egy ugrás-

nyira kiszélesedett. Homoktálpas ágyában kifinomult kavicsokkal kergetődött. A Szilaj-rét mélyzöld fűtengerét a selyemperje, a réti ecsetpázsit, a füzéres komócsin, a réti csenkesz, az őszi vérfű és az aranysárga libapimpó adta. Ebben a virágos fűforgatagban kisebb-nagyobb lóhereszigetek bontakoztak ki, amely a tarci jószágok kedvelt csemegéje volt, még szénázva is. A tarci palánták meg azzal szórákoztak, hogy folyton négylevelű lóherét kerestek benne. A szerencsésebbek aztán még ötlevelűt is találtak! A lóherés virágpaplanja a vad és házi méheknek nyújtott kitűnő mézre valót, a rajta rohangászó mezítlábasoknak meg méhfullánkot. Az itt szökdécselő szöcskék és sáskáák kitűnő háttérzenének, hangulatos cirip koncerteket adtak. A Szilaj réten tartotta rendszeres edzéseit az ugróbajnok erdei béka. Rokona a vörös hasú unka gyakran kelt vele versenyre, ám a kisebb termete és fejletlenebb hátsó lába miatt e tusában rendre alulmaradt. Az ugróbéka trénerai gyakran a tarci kópék voltak, mert amikor megjelentek szegény ug-

rasz koma torkában dobogó szívvel, hatalmas szökellésekkel, hol a Rókásban, hol a Szilajban talált menedéket. E virgonc pernahajderek olykor azzal szórakoztak, hogy sáskákat kerestek a fűben, ami nem volt könnyű, hiszen mindketten zöld mezben tündököltek. Így jártak a zöld gyíkkal is. Ám az errefelé vadászó rézsiklónak ez általában könnyebben sikerült. Mivel eme eleven tojó siklók hasonlítanak a veszedelmes kígyókhoz, ezért a komiszabb kölykök velük riogatták tájékozatlanabb társaikat. De a tarci csemeték hamar megtanulták, hogy a kígyó farka hamarabb elvékonyodik, mint a siklóé, ezért aztán ily módon sokáig senkit sem lehetett rémisztgetni. A Szilajréten elszórtan három magányos törékeny fűz védte árnyékával az alatta füvet csipegető tarci libákat és kis pásztoraikat.

A Szilaj térd magas partjának a tövében némelyütt keskenylevelű gyékény, illatos kálmos meg a kócos gyapjúsás lelt otthonra és sorozott délnek, egészen a Mackóig. A Mackó egy robusztus fahíd volt a Szilaj fölött. Rajta ke-

resztül jutottak át a falu felől érkező szekerek s az állatok a Vadligetre meg a Pusztásra. Az erős átkelőt a legnagyobb áradatok olykor megrongálták, sőt volt, hogy szinte nyom nélkül elsodorták. Ilyenkor rögvest helyreállították, vagy újraépítették, hogy a Vadligetet meg a Pusztást mielőbb elérhessék, nehogy az állatok élelem nélkül maradjanak.

A Mackó után a Szilajba, egy kicsinyke fű fedte szigetcskével, a Fűszigettel, belecsobogott a délkeleti katlanperem oldalából fakadó magányos és szelíd Csoboly. Embermély árka felhőszakadások idején ugyan csordultig telt, de általában csak az enyhén lejtő, agyagfalú vájatának az aljában folydogált, úgy, hogy sem látni, sem körüljárni nem lehetett a sűrű aljnövényzet miatt. E Csobolyt övező enyhén felszabdalt tájacsakát nevezték Varjasnak, a benne tanyázó temérdek varjú miatt, akik innen indultak élelemszerző körútjaikra. A Varjas azonban elsősorban egy akácokkal sűrűn be-
nőtt, szinte átjárhatatlan bozótos volt. Eme süredékben élt a fekete bodza, a kányabangi-

ta, a hóbogyó meg az égető csalán. Néhol egy-egy fekete peszterce és meddő rozsnok virult. Eme áthatolhatatlan növénygát védte délről a Szarvaskatlant. Igaz, néhány keskeny átjárója – a Bodzás, a Szedres, a Csigás meg a Pesztercés – azért volt, de ezeket csak a tapasztaltabb tarci lurkók ismerték.

A Szarvaskatlannak csak egy állandóan járható és jól megközelíthető bejárata volt, a Völgykapu, ahova a Szilaj a Csoboly összefolyása után nyugatra forduló könyökén keresztül jutott. A völgytalp északi felén egy szekérút haladt, föléje az északi meredek katlanoldalból mezei juharfák hajoltak. Olybá tűnt az egész, mint egy alagút. A Völgykapu táguló térszínét a Szilaj réttől egy kisebb ezüsthálgát választotta el, az Olajliget, mert errefelé az ezüsthát csak olajfának nevezték. Virágfüzérükkel és átható jellegzetes illatukkal köszöntötték a szerelem havában ide érkezőket. De a nyugati szél, amikor feltámadt az egész katlant betérítette jellegzetes illatával. A Völgykapu déli meredek oldalfalának dőlve kissé összeszorulva

és megeléknkülve a Szilaj zubogott tova, ki a katlanból. Azon túl egy bozótos embermélly árokban sietett, néhol rohant a falu felé. Útközben pajkos jókedvében még néhány zúgón is átbukott, hogy könnyebben el tudjon válni kedves otthonától.

Ezzel a Szilaj elhagyta szülöhelyét, épp úgy, mint azok a tarci felnöttek és gyerekek, meg a jószágok, akik mind-mind valamilyen oknál fogva, de rendre visszajártak. Elhagyták és mégis mindig ott voltak, csakúgy, mint forrásai jóvöltából, maga a Szilaj is. A jószágok és gazdáik visszajöttek az alom s az eledel miatt. A gazdák gyerekei meg azért, mert a Szarvas-katlan egy vidám és játékos kalandtanya volt, egy valóságos gyermekparadicsom. Egy unaloműző vadregényes élményterep, a gyermeki álmok netovábbja és fellegvára, a természet egyik ékes csodapalotája. A tarci bikficek, ha csak tehették, ott bontogatták a szárnyaikat. Ott barangoltak, csatangoltak önfeledten napestig.

Kifulladásig flangáltak fel a katlanperemekhez, majd le a Szilajhoz, vagy a Stikáshoz meg a többi szarvaskatlan helyekre. Bejárták a szurdok minden szegletét és zegzugát, felkuttatták összes rejtelmes bukszusát, titkolt kucorgóiban egy-egy kis suttyócsapat vert tanyát. A horhosok meredélyein tanultak mászni, a fák ágbogain egyensúlyozni, a Piócásban úszni, a Stikásban pecázni.

Szarvaskatlan rendszeres látogatói elsajátították a kitartás, az együttérzés, az összetartás, az egymásrautaltság érzését, meg a játékosság szellemét. Fölfedezték a Természet értékét és értékeit, meg a tengernyi szépségeit, a csodáit. Ráésméltek a saját meg a társaik nyilvánvaló és rejtett erényeire, erényeikre. Szüntelenül tették a maguk dolgát, a munka és tanulás mellett készültek a felnőtt életre, ezért játszottak, és sokoldalúan kipróbálták és kipróbálhatták önmagukat. Elevenek voltak, mint a felszabadult kiscsikók, s nem ismerték meg a lélekölő, személyiségromboló és társadalompusztító unatkozást. Szarvaskatlan min-

den pontja egy-egy edzőterem volt a számukra. A Piócás a víz alatti és feletti úszások helyszíne, a Stikás az ugrásoké, a Szilaj-rét a futásé, a Szilaj nyugalmas szakasza a vízi futásé. A tájfutás az egész katlanon átvezetett. Ez az erőpróba volt minden tarci gyerkőc álma, mert ezt a versenyszámot csak a legedzetebbek tudták teljesíteni. Aki végigfutotta e távot, az tekintélyt szerzett magának a többiek előtt. A Tekintélyesek pedig egymás közt viaskodtak az elsőségért. A legjobb tájfutó a tarci srácok elismert vezetőjének számított. A legjobbak azért futottak, hogy megdöntsék a mindenkori bajnok Tari Benőnek az időeredményét. Benő kerek harminc perc alatt futotta végig a terepet, de már vagy húsz évvel azelőtt. Azóta a legjobbaknak ehhez negyven percre volt szükségük. Emiatt Tari Benő nevének erefelé igen jó csengése volt. Mindenki hozzá szeretett volna hasonlítani. Ezért edzették magukat szárazon és vízen, a fák ágain és a szakadékosok oldalaiban. S ha valaki nem lehetett győztes az egyik versenyszámban, azon

volt, hogy legalább valami másban kitűnjön, így lett Szarvaskatlannak mindenféle bajnoka, a tájfutótól kezdve az úszón és fára mászón át a hőemberépítőig bezárólag. Azt is mindenki tudta, hogy ki a legjobb a növény vagy rovarszakértő, vagy bármi más egyéb. A gyerkőcök általában kisebb, négy- ötfős csoportokban verődtek össze a maguk választotta szarvaskatlani kucorgóikban, de a mindenki által sűrűn látogatott helyeket, mint amilyen a Gugger, a Mackó, a Völgykapu vagy a Stikás volt, az tabunak minősült a táborhely szempontjából, mint ahogy minden csoport bukszusa is az volt. Igaz sűrűn átjártak egymáshoz, és gyakorta játszottak együtt, de az egyes egységek többnyire a maguk elképzelései szerint rendezték be az életüket a Szarvaskatlanban. A legkülönbélebb versenyekre önállóan készültek a saját táborhelyük körül, s ha erre nem volt mód, akkor szállták meg a közös játékterepeket. Összkatlani játék volt nyáron a futballozás, télen meg a befagyott piócáson a jégchokizás. A legtöbben persze korcsolya nél-

kül rohangásztak a jégen a fagombából lett hokikorong után, a maguk készítette hoki-bot-tal. Amikor a jégpályára friss hó hullott, hatalmas hó csaták kezdődtek. A könnyű és puha hólepelből készült gombócok minden gyermek-arokra pillanatokon belül rózsákat csókoltak, s ha a rózsárcok túlon túl kivirultak és az ujjak még nem gémbereedtek el eléggé, akkor a meredek vízmosások tetejéről hógörgetegeket indítottak. Ilyenkor mindig az győzött, aki a legnagyobb mini hó lavinát tudta előidézni. A vesztesek pedig azzal bizonyították a kiválóságukat, hogy fürdőruhában hemperegtek a laza hóban. Ebből ugyan baj sosem lett, de azért jó szívvel nem ajánlom senkinek. Szarvaskatlan mindenkinek adott valamit. A tudor lelkűeknek terepet az eleven szemlélődéshez, mert ott naphosszat figyelhették az élő természet rendezett működését, akár a fák, akár a hangyák, vagy a gyíkok, vagy bármi más élőlény mindennapi életét. Voltak, akik csak a szeder, a szamóca, a faeper vagy a mogyoró miatt jártak oda. Voltak, akik csupán látni

akarták e tájat, és aki megpihent ott, biztos erőt kapott az ólomélet folytatásához. Volt, aki elrejtőzni vágyott a világ s a szétlapított hétköznapi viharai elől.

S mivel a Szarvaskatlanban jól el lehetett tűnni a fürkésző szemek elől, ezért ment oda a hadsereg. Az egész Szarvaskatlant elkerítette magának, s a tájat a saját íze szerint átformálta, hogy mit tett vele azt senki sem tudja, csak sejteni lehet, mert megközelíteni a területet azóta egyáltalán nem lehet. Egy biztos, hogy a Szarvaskatlan sajnos örökre elveszett.

MÁS ÍRÁSOK

*

TÖVISEK ÉS DÁRDÁK

avagy

igen tilalmas gondolatok

Cigányol

Elöljáróban:

Minden tisztelem a beilleszkedni képes „cigányoknak”, de rájuk valójában már nem mondhatjuk azt sem, hogy cigányok, mivel napjainkra a cigány szó már csakis és kizárólag negatív töltést hordoz. (S hogy ez az asszimiláció jó egy befogadó nemzetnek? – abba most nem mennék bele.)

Így tehát ama „cigány ember”, aki képes a befogadó nemzet, vagy a civilizált emberiség legalapvetőbb érték és normarendje szerint élni, nem illethető a pejoratív csengésű cigány névvel/jelzővel sem.

Am ami itt most mindennél fontosabb:

Miért kell nekünk, magyaroknak az úgynevezett cigánykérdéssel egyáltalán foglalkozni?

Én azt gondolom, a Természet rendje szerint, jogunk sincs hozzá!

A népek és népfajok (rasszok) tengerében a cigányság is egy önálló népcsoport, amely teszi mindazt, amit a génjei neki megengednek, illetve lehetővé tesznek. A baj csak ott van – és ebből keletkezik a „probléma” –, hogy ezt egy olyan közegben teszik, amely viszont a számukra tér és fajidegen! Ebből következően az úgynevezett cigánykérdés nem csoda, hogy évszázadok óta látszólag megoldhatatlan probléma. Látszólag, mert egyik megoldási mód sem a lényegénél ragadja meg a cigányság körül készakarva kialakított zűrzavart!

Természetesen így jutnak – szándékosan – a mi terhünkre és kárunkra, rendre tévútra a pecérszájú „vírusjog-védők” – hisz folyvást a kórt, a kórosat akarják elfogadtatni, önmaguk helyett: másokkal –, akik rendre arról akarják meggyőzni a többségi renyhe gondolkodásúakat, hogy ez a „probléma”, kizárólag az ő patológikus eszmerendszerük mentén orvosolható. De arról még nem hallottam egyiket sem regélni, hogy a saját közegébe integrálta volna őket. Igen, például a saját villájába, vagy a lakó-

parkjába, vagy akárcsak mellé telepítette volna őket, jó példát mutatva a cigányoknak s a többségi társadalomnak. Arról sem tudok, hogy például házvezetónőként vagy netán kertészként, esetleg bármi másként is őket foglalkoztatnák maguk mellett, ama „szent” céljuk érdekében, hogy minél könnyebben betagozódjanak eszményinek hirdetett színes társadalmukba, Miként arról sem tudok, hogy a saját elitiskoláikba írátták volna e hátrányos helyzetűek száanalomra érlelt, erősen szelektált tudásra és ragyogásra éhes sarjait.

Vagy e vakbuzgónak mutatkozó vehemens vírusjog-védők szegregálhatnak? S a cigány ifjoncnak nem jár mondjuk a Lauder sem? Pedig a tudomásom szerint rokonnemzetek, testvérek. (Lásd Avraham Revello A cigányok eredete című tanulmányát!)

Jó lenne, ha valaki össze tudná számolni, hogy a magyar nép mind ez idáig mennyit költött a cigányokra, és, hogy mi volt ennek a hozadéka, nekünk, magyaroknak?

Gondolom, nincs olyan ép eszű magyar, aki szerint nekünk, magyaroknak, ez egy jó üzlet volt és, hogy jelenleg is az, sőt, hogy ez lenne a legjobb befektetés a magyar jövőbe! (Már csak a pénzügyi egyenleget tekintve is, ez egy feneketlen kút, és kitűnő lehetőség a saját-tárca-hízlaló zsebdílereknek. S talán ez utóbbi a legfontosabb tényező ebben az egész ügyben.)

És ugyan már, miért lenne a magyarságnak szüksége a cigányokra? Egy olyan népre, melynek zöme képtelen építően, kölcsönös megelégedéssel együttműködni egy másik néppel.

De egyáltalán, miért kell nekünk egy zömében beilleszkedni képtelen népségbe (vagy akárcsak egy beilleszkedni képesbe is!) bármit is beinvesztálnunk? (Tudom, miről beszélek, több mint tíz évig volt szerencsém "tanítani" őket.)

Talán nekünk nincs kibe és nincs mibe fektetni a sok-sok verítékkal szerzett sovány forintjainkat?

Lassan már oda jutunk – "hála" a tudatos „honi” cigány politikának –, hogy A SAJÁT FAJTÁM FOG TELJESEN ELCIGÁNYOSODNI! S EZ ELLEN TESZ E VALAKI IS VALAMIT?

Erre nincsenek jogvédők, és nincsenek intézetek, hivatalok, tanulmányok, se kemény, se puha adóforintok, se másféle támogatások.

Ez a föld még a magyarok hona (papíron legalábbis), ezért azok, akik nem képesek évszázadok alatt sem e föld népének alap normatívája szerint létezni – mert arra, úgy tűnik, genetikailag képtelenek –, azok előtt szélesre kell tárni az ország kapukat, hogy nyugodtan távozhassanak, és ne "szenvedjék" el az „elviselhetetlen kisebbségi sorsot”, ami persze a legtöbbjüknek mégis maga a KÁNAÁN! (Még akkor is, ha ezt a luxusból meg a tudatos és elbutított vakságból nem látni).

Akkor, amikor például egy magyar ember állás nélkül marad, nem kap támogatást, sőt, mint potenciális feketemunkást, már előre megbélyegzik, különféle szankciókkal és retorziókkal rémítik, s a tetejébe tőle még akkor is,

szigorú és folytonos fenyegetések közepette járulékokat, vagyis pénzt követelnek a hatóságnak csúfolt közönséges útonálló pribék segédek, amikor a szerencsétlenné tettnek nincs semmi jövedelme!

Tőlünk mindent csak elvesznek. Egyre többüktől már a létezésünk jogát is! (De nem megyek erre tovább, bár lenne miről beszélnem.)

Talán az lenne a mai magyar sors, hogy sorra idejönnek az idegenek, a viselkedésük alapján: a sehonnaiak, s rendre a szánkba vagy a szobánk közepére piszkítanak, s erre nekünk, jött-ment „gazdáink” parancsára, azzal kell válaszolnunk – jó szamarita birka-baromként –, hogy milliárdokat és milliárdokat felemészítve, s egy értelmetlen, senki által fel nem hatalmazott kultúrmissziót beteljesítve, meg akarjuk tanítani nekik, azt, ami a számukra megtanulhatatlan, hisz ők attól azok, akik (miként a jegenyét is hiába metszenénk, az sosem fog terebélyes lombkoronát eresztetni), miközben a mieinkre, a mi igazi gondjainkra valójában

semmit sem költenek, sőt inkább szaporítják azokat még az úgynevezett cigánykérdéssel is.

Tán valóban az lenne a sorsunk, hogy mi pusztuljunk, csak hogy ők élhessenek?

Aligha!

Ezért hát én azt mondom: éljék a cigányok a saját kultúrájukat, bátran, de ne a mi földünkön, az őseink folyamnyi vérrel és verejtékkal öntözött és őrzött földjén, akik már forognak sírjukban az itt történteken! Legfőképp pedig ne a mi pénzünkön létezzenek! S a sorsukért aggódjanak ők maguk. Miképpen például az izraeliek sem aggódnak a náluk élő idegenek meg a bennszülöttek sorsáért...

Gerkény

A minap rézfán-fütyülős jókedvem kerekedett, amikor a pupazzós Gerkény, ez a sebtében vulgáris kriketusz, habtermő ferde fonémával, nem fradikás kapriccsók után, arról győzködött, hogy engem is meg fog óvni azoktól a köztereken közriadalmat okozó, a közrendet és közbiztonságot szerfölött súlyosan veszélyeztető vandáloktól, akiket én, a közkincs-csé tett képeken, jól öltözött hölgyeknek és uraknak láttam, akik odakünn a hűvös pesti alkonytájban, tiszta közéletet és létbiztonságot követeltek mindannyiunknak, akkor, amikor éppen az újra klórozott, üde medencében, a jólét nevű dübörgő vasparipa az elmúlt tíz évben már megint úgy felgyorsult és oly szélsebesen rohan velünk a sárguló kék-vörös Kánaánba, hogy ismét, batyuba bokrozva, komoly féket kell vetni arra, nehogy túlszaladjon rajta.

Zabla kell ide, az is biztos! Erős pányva, mert eleddig mellettem csak elrohanni bírt a

védelem szilaj lova! Hiszen amióta az eszemet tudom, ez a mérleggel, tán maga sem tudja miért rohangáló, erős arcot csak a gyengék felé mutató, paprikásan packázó, félelemkeltő és pökhendi gépezet, rojtosodó zászlajára tűzött csapodár jelszavával, irányomban minduntalan egy kilátástalan meddőhányónak mutatkozott.

Idestova jó fél évszázada, teljesen éberem álmodom azt a meglepő és mulatságos minutumot, amikor végre valahára ez a silbakos testület, pitymallatkor meg azután is, segédkezett nyújt nekem is, és megoltalmazza jognak vélt különös kívánságom, már csak úgy, a rám rótt törvény erejénél fogva.

Erre mit ad isten, már-már azt híván, kíváncsalmam teljesezni készült, mikor egyszer csak téresen döltek be életem szűk kapuján azon élet-, személy- és vagyonrongyoló esetek, amelyek úgy megráztak, hogy hűledező hűltemben hidegfejű jogérzésem fejét vesztve a silbakosok szolgálatvágyas szárnyait a maga számára ki-

tárni kívánta, de a szolgáló pártfogás bennragadt a Széles Gerkény Ingoványban.

Ilyképpen a törvénykerülők hazai paradicsomában hiába volt riglizve birtokom, a torkos lopni vágy a munkanélküliség rémét irtotta, önkéntes munkában, teherkönnyítés jelölte túl könyörületből, nem ölbe hullt tulajdonom egy szerencsétlenné vált magányos szegletén.

Magamra maradt bajomat csak a bukszasapoló kár siette volna enyhíteni, de mivel nem volt mentes szegény, ezért csak a kár károgtott magában: úgy félmilliót.

Magánbajommal sokáig egyedül nem maradtam, hisz a baj, igen gyáva alak lévén, gondjával sosem jár egyedül, ezért féltében, minden protokollt és kultúrbájt mellőzve, felkeresett a zombi lombikban fogant újszülött Acsamak, "azcsinálók amitakarok" alakban.

Fölényesen lehengerlő, "velemte nekötekedj, nekemte nepofázz, merbelédruágok te bunkó" stílusban úgy közeledett felém, hogy még az éltető lég is elkerült, ahogy szelencébe zárt vákuumnak nézett talányos zavarában.

A végtelen vakság százalmas mártírja emberi fenségem nem látva, prédamezejének vélvén, rendre beköltözött privát körömbé, magán-életem szentségét kényére-kedvére pofátlan patáival teljesen kikezdve.

Egy szó, mint száz, ha akartam, ha nem, ha tetszett, ha nem, az acsamaki csörtető dúvad életét kellett élnem, akkor s ameddig csak Acsamak akarta. S hogy én mit szerettem volna, az rajtam kívül még a percegő faliórát sem érdekelte. Noha ketyegő támaszéhem, a hozzám oszlopolt oszlopos támfa, ugyan dúcolta volna, ám a konok feltételes kikötés, képtelen volt azt csitítani. A pártfogós pillér, a terjengő acsamaki fertőn, forró vízben töpörődő gyapjú A széttárt kar, oltalom nélkül, nem nyújthatott vigaszt, csak az ólomláb hozta álpásztoroknak növesztett tölem elrepítő terjedelmes szárnyakat. A kötelmes forgósél pedig vitte őket, ki tudja merre, Isten végeláthatatlan parlagán, hogy vigyázni tudják a maguk biztos kenyéren nyugvó rózsaszín álmát.

Ám magam viszont a védelem-óhaj diktálta túláradó szolgálatvágy rövidre zárta különös találkáimat nyújtani szerettem volna, de a felesleges munkát adó, tenni kéne végett, attól kellett félnem, hogy még megbotoztak volna – mint hetvenben a hosszú haj miatt!

A magánbaj szégyenpírjával magamra maradtan, csak azt nem értettem, hogy egyáltalán, mért jöttek hozzám, adófizetős forinton, nosza minek traktára, semmit sem tenni? Noha én voltam a bátor, őket bokros teendőik ellenére kicsalni magamhoz. És lám, ők kijöttek! – felvenni személyes adataim, hogy kiteljesedjen a szolgálat védelme, s hatóság-hülyítőként eljárást kezdeményezzenek ellenem.

Határtalan elégedettségem hiányát a szolgálóé hú látogatók látványa csak tovább fokozta, mert a legutóbbi, mindig ketten párost, nemcsak nézni, még látni is rossz volt. Egyikük napbarna természetes, hengerelt tetemes, hájazó, penge lengte komor arcán az idült, hagyj békén üdült; társa, a talpig szoknyában lenne, tán, de szolgálat nadrágolta, gyermekarcú,

lenhajas nyüzüge párját az uniformis korozta. Közös nevezőjük a morc képű kéjük volt, ami attól hevült, ahogy a nóhelt arcom gyötörte a "mermimost micsináljunk" karok széttártjától. Ekképp a fagyos kultúrszélben kódos üzenettel hozzám folyt mélázó undoruk úgy tekézett gyászos lelkük tükrén, hogy félni kezdtem, a beteljesedni készülő nagy hányhatnéktől.

Oly siralmasak voltak így együtt, hogy Stan és Pan groteszkje komolytalanná olvad láttukban. A nevetséget az irgalom hágtá! Ezért a le vagy eke szarva képtelen volt felháborodott pófázmányomra szánalmas mosolybarázdákat vájni. Csak az acsamaki gyönyör kapta meg kanócát viaszához.

Égett is az önkény kéjes olaja lobogó lánggal! Még a kibomló szél is Acsamaknak dalolt füttyülő jókedvében!

Szabad legyen ezért, acsamaki módon, szabadosan, „lesszéfer” élni! A törvény úgy is csak a légypiszok határán tartott balfácánok pásztora! A formulát Vezér Acsamak és Stábja nem magának szánta!

Az acsamaki vurstli pedig zavartalanul kering tovább a Nagy Magyar Emelkedő Lejtőn.

Vadul és gazul az embernek látszó korhely. Virul a gonosz. Burjánzik Ős Kaján, kollektíven. S az értelem, a gondolkodó ráció a Mammonnal csömörig telt csapdában erjed. S a magamfajta? – nem tudja, mit kezdjen ezen a nyavalyás antimagyaros körhintán a saját háborgóvá érett agyvirágaival, amikor a bamba jószágnak vélt fején még csak nem is látható a mélyszántás meg a plecsnis pergamen nyoma.

Kacagna rajtam, ha lenne, még a kecses kacagányom is. De így csak szomorkodom a bennem égő szomorú tűzzel, mert különös gólya hozott golyvás vidékre, hol úton-útfélen láthatod az óvni kész Gerkényt, ahogy csak épp téged nem véd meg. Miközben a jogállami mezben tündöklő acsamaki morál mindenütt tarackot vet a zavaros- magyaros ugaron, ahol megtörténhet mindaz, miről korábban szentül hittem soha nem eshet meg.

Így fordult elő az is alig minap, hogy az üvegzeb-színező kampós tasnádi fekete rigó, máig

nem tudni miért, de a ragyavert piszkolós pisztolos cimborája torkának esett. A szégyenlős szégyen azóta sem tudta lemosni a szikár kádár véres foltját...

De ez már egy másik történet, melyet a biz' isten, nem hazudunk tovább váltó nevében, örült nagy őszinteség-rohamában, az arra illetékes, mihamarább elmesél nekünk! S ebből tán még az is kiderül, hogy kik, s hogyan fosztották ki ezt a jobb sorsra érdemes országot és népet, melyet a külhoniak csak konc-magyaroknak néznek.

Azt azonban már most is tudni, hogy a jogbástyás bodnarita banditák, a védős Gerkény ellenére, egyre többen, s a valódi jog megfenneklett az ingó betű rengetegben. A szenvedők mélyülő csöndben, színleg. Csak belül fortyog valami egyre elszántabb hévvel...!

És akkor jön ez az oltalmazni éhes Gerkény a védelemmel!

Végül is persze, mit tagadjam, védte ő vitézül – harsogta hivatalos és rászédett –, s mondom én: a cifra jogot s az úri huncutságot, ellenem!

Mondom, mert láttam, hogy kit is szolgált s szolgál az a bizonyos mérleg-pajzsos átláthatatlan szervezet, amikor azt, kit már az utcára is kihajtott a mindennapi keserű, az, a tiltakozó kedvszegés gyanánt, a fejberúgók s a fekvőt is agyba-főbe verők maskarás hadával szembesülhetett.

Az el nem mákonyított, felháborodott éber ember, mifelénk megint utcai torlasz lett, egy eltakarítandó szennyes akadék. Egy olyan eltiporni való, rakoncátlan akadály, akit a Gerkény tart végleg távol a Miénk Tortától, s a rideg valóságtól, de legfőképp tiltakozó önmagától, mert hisz csend és nyugalom kell a bűzös hatalom berekben, meg az alatta alvó altatott egyednek.

Tűrj és hallgass, hogy ringasd a sehonnai bitangok sosem volt becsét és jogtalan státusát! Mert itt újra és újra konc kell a bélpoklos beleknek! S aki e terjedő koncságot nem tűri: az söpredékké degradáltan, Gerkény módra, beterelendő az utcáról, be a négy fal közé, lehetőleg acélrács kerettel, s ha másképp nem

megy, a maguk törvényes szerint ütni-vágni és löni kell! Apelláta most sincsen!

Hogy is lenne? Hisz az, ki hatalmat happolt magának, az manapság is rendre visszaél vele. A hatalom táján nem változott semmi sem!

Íme hát, így lettem én egy konc nem tűrő, kvázi rongypaplan, Gerkény töprengő aszfalt takarója. Egy olyan – jelképesen is – földre tepert emberterítő, melyet aljnak használtak a mocskos pesti flaszteren.

És akkor jön ez a védős Gerkény!

Tőle vajon ki óv meg engem?

És téged?

Keresztesek rabjai

Vigyázat, omlásveszély!

Szigorúan tiltott gondolatok.

Csak egészen felnőtt és teljesen nyitott
szellemű gondolkodóknak! Saját felelősségre.

A mai világban, úgy gondolom, épp úgy, mint régen, veszedelmes a nélkül hozzányúlni a „Szent Tehenekhez” (itt jelesül a keresztesekhez és tanaikhoz), hogy ne vívjuk ki magunk ellen sokak haragját, de ez engem nem korlátozhat abban, hogy kifejtsem ebbéli gondolataimat, mert vallom, hogy a reánk telepedett bajoktól és átoktól csak akkor tudunk megszabadulni, ha merünk róla őszintén, tabuk és korlátok nélkül beszélni, hogy a métely növekedését szolgáló hallgatás, vagy még inkább a balga babusgatása helyett, majdan egy határozott mozdulattal valóban megszabadulhassunk tőle.

Ha körülnézünk a világban, egyfelől láthatjuk a „sikeres” saulitákat¹, a sauli mentalitás mai örököseit, másfelől pedig a sauliták „táplálékán” élő „sikertelen” saulistákat², vagy közérthetőbben, keresztimádó (ezért eleve keresztet kapó) kereszteseket. (A többi vallási formulát itt most nem taglaljuk, mert a bajunknak nem ők az okozói.)

Azaz van egy nem saulita vallású, de saulita gyökerű törpe népcsoport, vagy egy sajátos üzleti társulás, amelynek – végeredményét tekintve – hosszú évszázadok óta minden sikerül, és van egy keresztény, pontosabban saulita-keresztény vallású, hatalmas számú és tucatnyi nációt egybefoglaló néphalmaz, melynek közel két évezredes útja egyre balsikerűbb.

---

1 A sauli eszmeiséget hordozó személyek, akik azonban nem a sauli doktrína hívei.

2 A sauli gondolat hívei és követői, akik viszont nem sauli eszmeiségű személyek.

Még világosabban: van a maroknyi saulita, amely immár uralma alatt tartja csaknem az egész emberiséget, azon belül is legfőképp a teljesen impotenssé – pásztorra áhítózó, juhnyájja, egész pontosan birkává – tett kereszténységet.

Miért van ez így, és mi lehet ennek az oka?

Csak nem ennyire zseniálisak a pusztai vad géneket hordozó habiruk kései utódai, a sauliták? A kéjjel gyilkoló, vérszomjas és bosszúálló egykori habiruk, akik azért kapták az ó-időkben e nevüket, mert hálóval gyilkoltak. Vagyis cselszövésssel, alattomban öldökték a körülöttük lévő népeket, mint oly sok helyütt a világban manapság is. (Fájdalom, de a birkanyáj hallgatólagos beleegyezésével!)

Vajon valóban ennyire zseniális e saját magát, piedesztálra emelő, emberiség ellenes csoport, melynek egykor minden lépését szó szerint be kellett szabályozni, mert még a saját vezetőik felállította, finoman fogalmazva is, gyenge normák szerint sem volt képes a kis dolgát, és persze minden más apró-cseprő

ügyeit a saját eszével – másokra nézve problémamentesen – elvégezni? S ma is láthatjuk nem egy „kulturált” egyedét megnyilvánulni, sajnos már hazánkban is.

Ám mielőtt még valaki az esetleges saulita Nobel-díjasokkal hozakodna elő, annak elmondanám, hogy szinte mind a más televényén szívta magába, amit tudott, s gyakran plagizált vagy egyszerűen teljes egészében ellopta mások tudományos eredményeit. (Tessék utánanézni! – Persze nem a hazugság-ipar műhelyeiben gyártott és szentesített iratok között, – Például a mi Bólyaink munkásságát Einstein „elgondolásaival” összevetni.)

És ha már itt tartunk:

Vajon miért a mi hazánk földje bocsájtotta ki belőlük a legtöbbet?

Miért innen indult mindnek a saját szakmai karrierje? Hisz az oroszoknál, a lengyeleknél vagy a németeknél is jóval több élt belőlük. Ott mégsem tudtak ilyen eredményeket felmutatni? Miért?

Már a habiru korszak után is Egyiptom és Babilon adta nekik az alapideológiát, a műveltséget meg a kultúrát. Vagyis a habiruk mindig a más televényén gazdagodtak és gazdagodnak mind a mai napig. No persze ezt ők zsenialitásnak tekintik. A saját normáik szerint ez valóban az is!

Tisztességesek közt tisztességtelenül az élre törni, tényleg nagy eredmény. (sic!)

Egy ilyen rovatos előéletű és még inkább rovatott jelenű, maroknyi élősködő, markában tart egy félvilágnyi sokaságot!

De legfőképp melyiket is...?

A buddhista tanok követőit, netán a hinduistákat vagy a dzsanaistákat, vagy épp a konfuciánusokat, a shintoistákat vagy más természetvallás-követőket?

Nem, nem!

Az úgynevezett kereszténységet. És „rettentő nehéz rájönni”, hogy miért is...? Hisz csak rá kell pillantani az egygyökerű, s csak látszólag két eszmevilágra. Az ó-zsidó saulitára meg a saulita új zsidóra, vagyis a sauliták gyártotta

keresztényre, a saulita-krisztianizmusra. S máris a lényegnél vagyunk!

A rabbinikus irodalom, a Tóra, a Talmud meg a Sulchan Aruch, a sauliták belső világából kiindulva és arra alapozva, kiépített és megjelenített egy olyan szilárd eszmerendszert, melynek középpontjában az ember, jelesül a saulita zsidó ember (mert hiszen e jeles világ-látásban csakis ő az ember) áll, aki azért létezik, hogy birtokolja és uralja a vágyai kiélésére teremtetett világot. Értve ez alatt mindent és mindenkit. A más népeket is. Ennél fogva minden az ő céljaikat szolgálja.

A saulita ideológia azt a hitet plántálja az övéibe, hogy ők a nép, a nép, amely együvé tartozik, s ő alkotja az emberiséget, ahol mindenki más csak egy alattuk lévő állat, amely eszerint is kezelendő. Kihasztnálendő vagy elpusztítandó, ahogy az ő pillanatnyi helyzetük, érdekeik és normáik ezt épp megkívánják. E „nemes” kiindulópontból természetesnek tűnhet az is, hogy őket illeti meg minden e földön, hisz ők az egyedüli kiválóak és kiváltságosak.

Hát ki az az eszement saulita, aki ezek után nem szeretne egy ilyen kiváló kompániához tartozni? E tudat csak tovább erősíti az együvé tartozás felemelő érzetét és ezért is a szoros összefogás, kifelé. Ez utóbbi valóban példaértékű, tanulandó!

Ezzel szemben a saulisták „ékköve” – a saulita termékű „Szent Biblia”, az „Isten Szent Igéje” – mit tanít „gyermekének”?

Mielőtt azonban ebbe jobban belemennék – a választ segítve – újfent ki kell hangsúlyozni, hogy kinek is a készítménye e csupa kis betűre méltó Biblia? Hiszen e nélkül nem értelmezhető megfelelően. És épp ezért különösen tragikus, hogy ennek ellenére ez az ezerszeresen átírt és meghamisított saulita iratgyűjtemény a meniszkusz, a mérce, s ez lényegében és alapjában mindent elmond annak irányultságáról, meg a követőiről is!

Ugyan, mondja meg már nekem valaki, hogy miért is kellene nekünk a saulita „tanítások” után mennünk és a szerint élnünk?

Nekünk, magyaroknak, akiknek a jelek szerint az egyik legősibb kultúrája van e földön. (Ezt csak tényként állapítom meg, s nem faji felsőbbrendűségből.)

Olyan ez, mintha a káposztát rágó hernyó szabná meg a káposzta-hernyóra vadászó madárnak, hogy miként vigyázzon a káposzta épességére, hogy ő minél többet zabálhasson belőle. Így persze olybá is tűnhet, mintha a keresztényítetteknek nem lennének saját követhető szellemi gyökerei sem. Így például a németnek német, a spanyolnak spanyol, a magyarnak magyar, és a többi. Igaz kevés van már e gyökérből, hisz jórészt kiirtották. Látólag. (De erre még visszatérek.)

Vajon nem a balgaság dicsérete az efféle „ékkő”? Az emberi életünk normális vitelének legfőbb akadályja. Ez az igazi saulita rabiga! Mint egy mind jobban szoruló acélsodronybéklyó, úgy fon körül bennünket.

Rossz az alap, hisz nem a miénk, nem magyar, hanem saulita, ezért nekünk, a (jobbára) saulita vezérkarból álló felépítmény is csak

rossz lehet. S persze így, a rendszeren belül, a megfelelő megoldás sem található meg.

A saulita szellem tőlünk nem csak idegen, de épp ellenük tör, ezt mindenki egyre jobban érezheti a saját bőrén is. S ha ennek okát keressük, akkor az ott van mélyen elrejtve a saulita érdekeket szolgáló, saulitákkal telített „Anyaszentegyházban” meg a saulita gyökerű és hitű kereszténységben, amiről szólni sem lehet, mert a középkori máglyák, s az emberi balgaság máig kísértenek!

Nincs a világon még egy mű, amelyben annyi – minden képzeletet felülmúló – durva horror és tömény pornográfia lenne egy csokorban összegyűjtve, mint e saulita szörnyszülött remekműben, a „Szent Igévé” „nemesített” Bibliában.

Talán a legelvetemültebb kéjes öldöklés teszi azzá?

Ez lenne a Teremtő Isten Szent Igéje?

Ez lenne az Alkotás gyönyörűsége?

A pusztítás, a megsemmisítés?

A féktelen és eszeveszett gyilkolászás, a vér,
a vér és a még több ártatlanul kiontott vér?

A sauliták és a jelek szerint, bizonyára.

Számomra viszont itt kizárólag egyetlen
szentség fogadható el:

AZ ÉLET FELTÉTLEN TISZTELETE!

E gondolatot a súlya miatt leírom újfent, hogy
rögzüljön:

FELTÉTLEN TISZTELETE AZ ÉLETNEK!

De mi, vajon mit tanulhatunk ebből a nekünk szánt pokoli programból?

Mi emberek, akik nem a habiru-saulita vérvonal leszármazottai vagyunk. (Mert azért mi, még embereknek tudjuk magunkat, az ő minden szellemi erőlködésük ellenére is.)

Ebből bizony mi csak az embertelenséget, a kibúvót minden alól, az erkölcsi felmentést stb. tudjuk megtanulni, hiszen oly „bölc” iromány, hogy vele minden igazolható és egyben

cáfolható is. (Tessék, tessék, kinek mi szüksége van belőle, hadd' vigye!) Pontosabban a gyengék azok, akik a bennük genetikailag meglévő emberi vonásaikat tudják elveszíteni vagy megingatni. Azaz, csakis és kizárólag a mi lezüllesztésünket, a mi eldegenerálódásunkat szolgálja. Hipnotizál és bódulatban tart.

De miért is szolgálna mást? Hisz nekünk, a gojimoknak készítették a sauliták, hogy kedvükre csemegézhessenek a mi két dolgos kezünk és az – összességében alig használt – eszünk mellett is folyton kiviruló bőségkertjeinkben.

S miközben egyik oldalon megy a fék nélküli gyilkolászás, addig a másik oldalt lopva arra idomítják, hogy szeressen, feltétel nélkül! Ami ellene van az ember és a világ természetének. A tűz nem szeretheti a vizet, és fordítva!

Aztán még, ha valaki megdob kővel, akkor... Igen, hát ez az, itt a csúcsrafinéria! "Mi (habiruk) bosszúszomjasan gyűlölünk, gyűlölünk és írtunk, tobzódunk és fetrengünk a véretekben, de ti (gojimok) minden körülmények kö-

zött szeressetek, szeressetek, tűrjetek és tűrjetek, hisz mi vagyunk a választottak, a ti sor-sotok igazgatói, gojim életetek és halálotok önjelölt urai és gazdái!"

Így hát, ha arcul csapnak tedd oda bátran a másik feledet is, hisz a feltétel nélküli szeretet ezt parancsolja! „Az ám a legény, te ostoba, aki állja!” Igen.

Igen?

Ki kell kapcsolni az ember ősi ösztöneit. Itt jelesül: a védekezés ösztönét! Hogy még könnyebben lehessen a valódi embert, kitől idegen a gyűlölködés meg az öldöklés, annyira jámborrrá idomítani, hogy majdan, szinte az önkaratából lehessen a birka ólba, majd a vágóhídra terelni.

Lásd például az ide nekem a mikrochipet vagy az oltást... aztán némelyek annyira hisztériába esnek, hogy megverik, aki tüsszent egyet a körükben. Stb., stb.

Vagy lásd az eltúrt borzalmakat, miket elkövettek ellenünk, Ellenünk, emberek ellen.

Csak az elmúlt század mintegy százötvenmillió ártatlan halottja és sok százmillió szellemi és testi károsultja jelzi ezt az utat.

De látható ez a mai palesztinok, afgánok, irakiak, pakisztániak, szírek, ukránok, oroszok és más népek sanyarú sorsán is! És az ő anyagi és testi létüktől megfosztott szellemük, az élő, a még megmaradt Emberek felé kiállt igazságtételért!

Történik mind e sok szörnyűség az Isten nevében! Mert nekik, az ő istenük ezt így parancsolja. S az ő istenük, a gazda révén, ugye a miénk is!

Vagy mégsem?

Vagy nekünk is van egy külön istenünk?

Minden népnek?

Hát ennyi isten lenne, és mind mindenható?

Ki érti ezt?

Vagy hierarchia van közöttük?

S van főisten? Vagy csak egy az Isten?

Ám ő hol van olyankor, amikor ártatlanokat gyilkolnak vagy gyilkolásznak, számolatlan?

S hol akkor ez az isten, amikor a tébolyult gyilkosok tort ülni készülnek, s nem súlyt le rájuk.

Emlékeznek: Volt 2009 tavaszán egy nemzeti demonstráció, amit az uzsorás hitvány zsarnoknak nem kellett szétveretni, mert az eső szétzavarta a magyar nép árulói ellen tüntetőket, akkor, amikor a génhibás buzik gyomorforogató nyilvános vonaglására hét ágra kisüttött a nap, pedig előtte esős idő volt.

Persze tudom, ezek csak apróságok, s tán számárságok, de ha van legfőbb mindenható: nem tudott volna csak egy kicsit is segíteni nekünk?

Nem érdemeljük?

A sauliták meg az aberrált magamutogató homoszexuálisok viszont megérdemlik a támogatását?

Vagy másképp fogalmazva, a halált és pusztulást hozók a kedvezményezettek?

Ily igaztalan lenne e játszma, s a főnök?

Avagy például, miért a magyarság ezeréves pokoljárása, amely mind a mai napig tart?

Holott az emberiség ellen szándékos bűnt nem követett el e nép. Hangsúlyozom, a nép. (Legfeljebb visszavágott valamiért.) Akkor, amikor a habiruk immár ezredévek óta tobzódnak más nemzetek, az ártatlanok vérében, miközben szigorú, észre térítő isteni megtorlás helyett, egyre több javadalomban részesülnek és minden kíváncsiuk az ölükbe hullik, pénz, paripa és minden mi számukra érték. Tán csak nem isteni jutalomként?

Tudom, tudom, a keresztények állítólag mind bűnösök!

De ki mondta ezt, és miért is...?

Mi bűnösök, ők az ártatlanok!? A gyilkos fajzat nem bűnös, és ezredévek óta nem éri valódi hathatós és visszatartó büntetés. Hisz egyre jobban virulnak és mind jobban fetrengenek az ártatlanul kiontottak vérében s már-már markukban az egész világ. A tetejébe mégis ők a sokat szenvedett áldozatok. Hát nem örület ez! S az ám az igazán kiemelt szintű pszichiátriai eset, hogy a gyökértelenné tették ezt szinte mind el is fogadják!

Csoda-e, hogy a habiruk ezek után baromnak és birkának tekintenek minden más népet, s a baromhoz illőn, kedvükre gyilkolász-szák, hisz számukra, az is csak egy izgalmas játék, egyfajta „szellemi” csemege!

Míg a gojim spirituális étke – a saját ősei értékrendje helyett – a sauliták vezetete keresztetek által közvetített saulita maszlag, hisz neki csak az való! (Olyan ez, mintha egy gyermek felügyeletét egy beteg pedofilra bíznánk! – Egyébként pedig – ha már itt tartunk – láttak már keresztény rabbit?) S nem a minél szélesebb körű ismeretszerzés, tájékozódás, és mindenekfelett a gondolkodás meg az önálló ítéletalkotás a szellemi táp. Az veszélyes. Ir tandó! (Lásd például az inkvizíciót! Vajon hány ártatlan embert öltek meg a legkegyetlenebb kínzások közepette, a keresztényi szeretet jegyében és Isten nevében?) Aki pedig nem ért egyet a saulita-krisztianizmussal az menthetetlenül szembekerül a tébolyult világ követőivel, s ebben már rég ott tartunk, hogy a

saját fajtája veti őt a „disznók” elé, vagy a „máglyára”.

Ez is bevett módszer. A saját fajtám sem érti meg, hogy a mi kálváriánk valójában a saulitakereszténység „felvételével” vette kezdetét.

A mi népünknek hajdanán a vérükben volt a tisztesség, a becsület, a gyengék, az elesettek oltalmazása, és védelmezése mindannak, ami valóban Emberi érték volt. (E lelkület például jól kivethető a magyar mesevilágból.) A mi őseink szellemi élete, a műveltsége és kulturáltsága csak példa lehetett minden környező etnikumnak, s ez a sauliták galád terveinek keresztülvitelére nézve komoly veszélyt jelentett. Nekik ugyanis nagy szükségük lett volna az őseink képviselte emberi útmutatásra, de az számukra falra volt borsó, miként az ösztön-lény sem érti meg az emberi szót.

A sauliták tudatosan rombolták le a népek, s benne a mi eleink eredendő hit és eszmevilágát, hogy a helyébe ültessék a sajátjukat, a nekünk szánt ideológiájukat, alantas céljaik megvalósítására. A kereszténység előtti –

pogánynak gúnyolt – népek sokszínű táborából csinált egy jól gyúrható saulita-keresztény masszát. A saulitákat feltétel nélkül kiszolgáló birka masszát, amely már csak akkor képes bégetni, ha valaki az aklon belül meg mer szólalni, hogy emberek, baj van! Ezért aztán ma valóban úgy tűnik fel, mintha e népeknek nem lett volna egy reájuk jellemző egyedi, önálló vezérlő csillaga, egy „szalonképes” ősi és eredeti hit és normarendszere, amely mindenki másétól megkülönbözteti, egy olyan belső diszpozíciókra épülő értékrendje, amely eredményesen igazgatta a pogánynak titulált korszakban.

Tehát, amiképpen a saulitáknak volt egy – a saját világukhoz szabott eszmerendszerük – úgy minden más népnek is volt ilyen elképzelése. Sőt értékében különb. Igen, értékében különb, mert érték is lehet az, mérhető. Hisz az egyik embertelenségre, gyűlöletre, pusztulásra, míg a másik építésre, békességre, jóhiszeműsége, tisztességre s az emberségre alapoz.

Ahogy tehát a népeknek, így a mi népünknek is, volt saját hit és eszmevilága. Ezt irtották ki belőlünk tűzzel-vassal, a „szentek”, idegen segedelemmel. (S mi balgák még el is hisszük, hogy ennek így kellett lennie! Fájdalmas.)

De valójában mégsem pusztították ki teljesen, mert annak veleje most is ott él mindenki szívében, mindannyiunk legértékesebb részében, a legbenső énjében. Csak senyved, mert reá nehezedve, elnémitja egy tőle teljesen idegen eszmerendszer.

S ha már itt vagyunk, miről is nevezetes a magyar – bár eltorzítottan –, de még napjainkban is?

Nem lázadó, de szabadságszerető. Ennél fogva békességre törekvő, akit nehéz holmi kétes értékű kalandokra hívni. (Jól példázza ezt a hosszú századokon átívelő – amíg a gyűlölet népe éket nem vert közé –, békés egymás mellett élő Duna-menti népek különös konglomerátuma – nem misztifikálva azt – a Szent Korona örve alatt.)

Nem híres-e a vendégszeretete, amely alából kizár minden ellenségességet, hadakozást és gyűlölséget? Amely mindig arra készítette, hogy befogadja és óvja az üldözötteket. (S mit kapott ezért némelyektől cserébe, arról talán nem kell beszélnem!)

Nem legfőbb sajátja volt-e a munka- és tetterekészsége, az ember lényegét romboló henye és élvhajhászás helyett?

Nem az alkotóvágy, az építés vezérli-e a pusztítás helyett?

Csak a legfontosabb magyar alkotásokból, találmányokból – melyek a mai művelt világ alappillérei – egy csokorra való, hogy mindannyian bátran húzhassuk ki magunkat:

abszolút geometria, acélrugó, automata sebességváltó, bakelit hanglemezek, benzinmotor és benzinmotoros autók, biomágnesesség felfedezése, bolygókerékes sebességváltó, dinamó, ejtőernyő, elektromotor, fazekaskorong, fehérnemű, golyóstoll, gomb, gőzturbina, gyufa, hangosfilm, helikopter, holdradar, hologram, írás, kengyel, képtávíró, kerék, kocsi (hintó), koz-

mikus sugárzás felfedezése, könyv, központi fűtés, lánchíd, lökhajtású repülő, markológép, porcelánfajansz, porlasztó, réz, sötétkamra, stressz fogalma, számítógép, szauna, szélturbina, személyfelvonó, taposómalom, tejpor, telefonközpont, torpedó (robot-repülőgép), torziós inga, vasút villamosítása, világító dióda, villamos gyűjtőberendezés, visszacsapó íj, vízturbina, vörösréz, stb., stb...

Arról már nem is beszélve, hogy mennyi minden alapeleményt azután mások tökéletesítették, sőt elloptak!

Tehát egyfelől, ott él bennünk mélyen a saját alkotóerőnk, a másokat is megbecsülő, szorgos és tisztességes életvitelt adó érték- és normarendszerünk, melyet gonosz erők az idők folyamán persze igyekeztek belőlünk kiölni, s ezért az, hogy óvja magát, a legrejtettebb zugába menekült, miközben másfelől pedig e külső erők hatására olyan eszméket kezd követni és sokszor hangoztatni is – minden józan ítélőképesség nélkül – melyhez neki vajmi kevés köze van. Eközben azonban zavarodottá válik

és meghasonul önmagával. Kapaszkodókat keres e feneketlen zűrzavarban, s már nem tudja, valójában mit tegyen, merre menjen, hiszen elvágták gyökereitől, miáltal esendő lett, és könnyen megvezethető. A cél érdekében rásütötték, hogy eredendően bűnös (mert tudni és gondolkodni mert), hogy Ádám és Éva gyermeke, vagyis vérfertőzés szülötte(!) miközben a rásütő önmagát folyton azzal erősíti, hogy ő a büntelen kiválasztott, akiért e világ létezik, ezért azt szabadon uralhatja, kifoszthatja, kénye-kedve szerint igazgathatja. Hisz ő az első, aki már-már az isten – a saját gonosz istene – fölé emeli önmagát, miáltal valóban úgy érzi, hogy ő korlátlan hatalommal bír, s ezért bármit, szó szerint: bármit megtehet.

Következésképpen tehát, egyfelől vannak a sauliták, akik állhatatosan a saját mentalitásukat követve élik a saját hitüket, s uralják a maguk alá tepert, úgynevezett keresztény népeket.

A sauliták egységesen abban a sziklaszilárd hitben élnek (és nevelkednek), hogy ők a világ

legkarakánabb lényei, miközben mindenki más egy gojim, azaz egy barom. Ezzel akár még nem is volna baj, hisz ez simán csak egy pszichiátriai eset, s legyen ez az ő bajuk, de az, hogy az általuk, nekünk, pontosabban a gojimoknak kreált és feltálalt Biblia, a szadizmus és pornográfia eme csúcsirodalma, valamint a karámba irányító szellemisége, a korai időket leszámítva, szinte önkéntesen a legfőbb intellektuális eledellé lett, amely valójában csakis arra alkalmas, hogy a nem saulita zsidókat csakugyan barommá, bibliai fogalommal birkává, nyájja züllessze, és minősítse, ez emberi ésszel felfoghatatlan!

S most pedig látszólag ugorjunk egy nagyot, hogy továbbra is a lényegnél maradjunk!

Nincs nagyobb fájdalom látni, amikor az ember az országot járva egy aprócska település felé közeledik és az első, amit meglát belőle, az a templomok tornya, amelyek már messziről hirdetik, itt idegenek reánk erőltette, istenfőnek mondott, keresztény népek élnek. Templomok, melyek csak arra nem alkalmasak,

hogy az emberek igazi szent helyei legyenek, ahol olyan szellemi muníciót kaphat minden arra rászoruló, amivel aztán boldogan haladhat tovább élete útján – de nem a habiru-féle vágóhídra. Templomok, melyek már messziről a megosztottságot hirdetik. Hisz bármily kicsiny faluról is legyen szó, nem templomot, hanem templomokat lát az arra járó, mert sok helyütt legalább kettő van belőle. Azt, hogy ott, abban a picinyke falucskában legalább két úr szolgál élnek, mindennél beszédesebb. Hiszen egy párszáz lakosú falucska népe is legalább kétfelé van osztva. S ez a legnagyobb tragédia!

Addig, amíg a sauliták mértékadó könyvei egységet sugallnak, addig a keresztények táborra már önmagában is a széthúzások kusza tömörülése, hiszen a szent könyvei a megosztást hirdetik, gyakran burkoltan. (Lásd például a másként gondolkodók üldözése!)

Ugyanakkor nem véletlenek a gyakori egyházszakadások sem.

Hány kereszténynek mondott gyülekezet is van manapság ... ?

Ezek pont azt jelzik, hogy az alapidea nem igazán működőképes, reformokra szorul, épp úgy, ahogy a kommunisták világa is folytonos reformálásban, reformációban létezik! S csak mi jövünk ki belőle egyre lerongyolódottabban.

Vajon miért?

Mert idegen az emberi világtól!

Ezernyi népet nem lehet egyetlen ideológia alá besorozni. Képtelenség.

Olyan ez, mintha a milliányi fafajtából egyetlen fafajt szeretnének gyúrni, ami ugye lehetetlen. És szükségtelen. Sőt természetellenes!

A természetben minden népnek megvan a maga helye, épp úgy, mint a fáknak és minden másnak. Nem lehet egységesíteni, se egyiket a másik fölé helyezni, mert a Természet nem ilyen, s mert ez a világ halálához vezetne. Csak idő kérdése.

Ezért aztán azt sem értem, hogy egy torz képződmény rendellenes működésén miért kell „kiakadni”, és léte igazolásán már-már folyvást eszelősen elmélkedni. Egy embertelen rendszer, s ezért ily értelemben, embernek méltató

szavára sem méltó. Reformálhatatlan. Olyan, mint a kommunizmus. Ha lecserélték volna a teljes vezéri gárdáját, attól az még ugyanolyan embertelen maradt volna. (S ha valakikben né tán még kételyek támadnának, nézzék csak végig, hogy mit tettek annak érdekében, hogy népünk ne kerüljön jelen helyzetébe! És hiába volt néhány elismert gondolkodója, ettől még az eklézsia maradt, ami volt eredendően, magyar és emberiségellenes!)

Az egyetlen járható út:

Visszatérni őseink útjára, ami a miénk, s az, ott lakozik mélyen mindannyiunk szívében és lelkében, csak engedni kell a felszínre jutni, de ehhez előbb – mi tán a legnehezebb – le kell vetni előítéleteinket, s a reánk akasztott és önként vállalt anyagi és szellemi keresztet!

Mitől vagy ember, újra kérdem?

Mitől vagy ember, újra kérdem,
ha körötted számítók embereket vezethetnek
és vezetnek félre, embereket butíthatnak, és
butítanak, hülyíthetnek, és hülyítenek,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember, újra kérdem,
ha körötted hitvány számításból
embereket tehetnek, és tesznek tönkre,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember, újra kérdem,
ha körötted aljas szándékból
embereket züllesztgetnek, és züllesztnek,
emberszerű árnyakká és rongy csőcselékké,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember, újra kérdem,
ha körötted lelketlen haszonlesésből
emberek szenvedhetnek, és szenvednek,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember, újra kérdem,
ha körötted lelketlen haszonlesésből
emberek didereghetnek, és dideregnek,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember, újra kérdem,
ha körötted lelketlen haszonlesésből
emberek éhezhetnek, és éheznek,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember, újra kérdem,
ha körötted lelketlen haszonlesésből
emberek hajlékukat veszthetik, és veszti el,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember, újra kérdem,
ha körötted lelketlen haszonlesésből
embereket mérgezhetnek, és mérgeznek,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember, újra kérdem,
ha körötted dúvadak kényszeríthetnek, és
kényszerítenek embereket embertelenségre,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember, újra kérdem,
ha körötted tébolyult fenevadak
embereket ölhetnek és ölnek
s javakat pusztíthatnak, és pusztítanak,
s te némán tűröd,
és nem teszel ellene semmit sem?

Mitől vagy ember...?

Könyvajánló

A Tűztövis mellett, ezidáig három könyvem
jelent meg:

Ebária

Stexasz, a maffiaállam

Úton a saját hajlékod felé

Ebária, avagy miért ugatja a kutya a Holdat?

Az Ebária valójában egy olyan túláradó eb imádat vezérelte képzeletbeli ország – a kutyafélék majdnem tökéletes birodalma –, ahol ebek, eb-szerűek, azok gazdái, a kétlábú kutyákkal karöltve kormányozzák a rájuk szoruló hasonszörű, a felemás, meg a tőlük teljesen elütő lakosságot. A mű, ennek mikéntje mellett, bemutatja azt is, mi módon bontakozott ki és mivé alakult e kutyatápos álladalom. Mindeközben megismerhetjük Ebária történelmének legfontosabb esemé-

nyeit, az ott élőket, a mindennapjaikat meghatározó alapvető törvényeikkel egyetemben. A végén, természetesen, arra is választ kapunk, miért ugatja a kutya a Holdat.

E bizvást mosolyfakasztó különös ország ismerető valójában egy csalafintán ábrázolt keserves kórrajz álsággal teli válságos világunkról, amit két, egymással csak lazán összefüggő – jóformán mindenütt, minduntalan, vagy legalábbis gyakorta felbukkanó – igen visszataszító, illetve tragikus cselekménysorozat hívott létre, de nem arról szól, noha érinti azt.

A látszólag kutya központú Ebária voltaképpen ama boldog és megelégedett isteni entitás hiányát érzékelteti, kinek igényei egybeestek természetes emberi szükségleteivel, miáltal képes volt harmóniában élni az őt ölelő természeti és társadalmi környezettel, s akit már a bohócruhás bölcs, az aszkéta Diogenész is – fényes nappal – lámpással keresett. Vagyis az Ebária egy olyan társadalommal szembesít, amelyben az ember mind mélyebbre merül a nemtelenbe, ahol azután egyre alantasabb nézetek és csalóka ideák

adják tettei legfőbb mozgatóit, melyek őt – már csaknem kizárólag – önmaga, s főként a Természet és a másik ember kárára léteztetik. S mégis, e nyomorult földi vándor, a természettel, meg a természetes állapotokkal való végzetes szakításában, a maga teremttette természet- és társadalombontó rengetegben – egyedül a saját pecsenyéjével törődve – mind zavarodottabban tévelyeg, s nem látja, hogy egy végtelenül rossz útra tévedt, ahol rendkívül veszedelmes irányba fut vele egy rozoga batár, bakján komisz kocsis, egy kíméletlen hajtó – egy hatalom és pénz éhébe belepistult, utasrontó tébolyult – viszi vesztébe, a vele komázni kész, kómásított utasát.

A vidor hangvétellű Ebária – anélkül, hogy a hivatalos bajkeverők előjogát elorozva kellemetlenkedni, vagy vizsályt szítani akarna, a fenti – stílszerűen – elkutyult ember-figurát karikírozza – a végletekig. Azt a szerencsétlen habitust, mellyel „sikerült” az egyénnek önmagát alulmúlva ember voltából teljesen kifordulnia. Ezért, akik áthajóznak szokványkerülő írásom szenvedelmes tengeren, azoknak tudni kell, hogy e sorkizárt sorok-

ban jobbra masírozó jelek szerves összeillesztése nemcsak egy, a nyugalom megzavarására alkalmas szövegre nyitnak tág teret, hanem előttünk velük egy betű formálta pásztorlelkű komondor is, ki a hozzá közeledő gyanútlan kincskeresőt – kellő vért híján – könnyen megmarhatja! A fesztelen felszín mögötti Ebária épp ezért nem lehet kellemes élménye bárkinek. Holott nincs szándék itt arra, hogy egy banális félreértésből, bárki felesleges botránkozásba, netán értelmetlen bántódásba essen. Mégis, az Ebária – a kiskorúak kivételével – nem ellenjavallt senkinek sem. Még azoknak sem, akik e tajtékos vizeken vélik meglelni viseltes ingüket. Az Ebária – a vélt, vagy valós érintettségtől függetlenül – leginkább azokhoz szól, akik az önfeledt kikapcsolódás mellett másra vagy többre is vágynak. Azonban – Lautréamont után szabadon – fátyol fedte soraim fanyar termését, kizárólag akkor ízlelhetik veszélytelen, ha a saját szürke állományú agyerejükre támaszkodva nagyfokú nyitottsággal és abszolút elfogulatlanul közelednek hozzá! Vagyis e humoros máz alatti világot – a hozzáál-

lása és háttérismeretei révén – mindenkinek magának kell meglesnie! S ha valaki a leírtakon netán még gondolkodni sem rest, annak annál több élményben és megértésben lehet része. Ehhez kíván sok sikert: a szerző!

E művemről bővebben a honlapomon olvashat.
Szelharang: <http://szelharang.webnode.hu/>

A teljes könyv a Publio Kiadónál az alábbi címen érhető el: http://publiobox.com/hu_HU/ebaria

Stexasz, a maffiaállam

Európa szívében az elmúlt negyedszázad alatt teljesen nyilvánvalóvá vált ama sokszorosán bizonyított tény, hogy a mondvacsinált államhatárolom idegen érdekeket szolgáló gátlástalan bűnözői körök kezére adatott a célból, hogy az állam leple alatt kifoszthassanak és elveszejthessenek egy egész országot, mialatt ők maguk — a lakos-

ság döntő hányadát mindenéből (még az eszéből is) kiforgatva — szédítő vagyonokra tettek szert... Mi, a némán és tétlenül, mi több, cinkosan tűrő, megalázott és megnyomorított teherhordók, akik közül sokan, talán balga mód, nem is érzékelték e lemoshatatlan gyalázatot, így veszítettük el hazánkkal együtt, az eredendően megillető, emberhez méltó életfeltételeinket is. Koldusokká és hontalanokká tettünk öseink vér- és könnyáztatta földjén, a saját hazánkban, s önmagával meghasonlott lelki nyomoroncokként megdőb- benve, s látszólag tehetetlenül állunk meghívott végzetünk előtt...

Mégis, ha emberként akarunk megállni önma- gunk, s legfőképp eleink és sarjaink nagysága előtt, nem tehetünk mást, minthogy e pénzköz- pontú és uzsorakamatú maffiavilágot mihama- rább felszámoljuk! Ehhez azonban előbb min- denkinek tájékozódni és gondolkodni kell, hogy tisztán, álca nélkül lássa, valójában mi is folyik körülötte, hogy tudja mit is kell tennie, mert csak így láthat át a hamis mézzel vont halálos ölelésen!

E művemről bővebben a honlapomon olvashat.

Szélharang: <http://szelharang.webnode.hu/>

A teljes könyv letölthető a Magyar Elektronikus Könyvtár honlapjáról:

<http://mek.oszk.hu/13400/13460/#>

Úton a saját hajlékod felé

Amennyiben kezébe vette e könyvet a tisztelt Olvasó, az általános érdeklődés mellett, bizonyára élete egyik legnagyobb döntése előtt áll, vagy foglalkoztatja ama gondolat, hogy önmagának egy önálló otthont teremtsen. Ehhez kíván segítséget adni e kötet szerzője a maga rendhagyó, politikailag egyáltalán nem korrekt építési tapasztalataival és ismereteivel, aki az építkezés legfőbb érintettjeként kívülről (nem szakemberként) bátorodik beleszólni abba, ami jószerivel csak reá tartozik, s jórészt az építkezés azon részét tárja fel, amiről valamiért nem, vagy alig, esetleg csak kevés hangsúllyal esik szó, mégis alapvetően be-

folyásolhatja annak kimenetelét, amely azután a testi épségünkre s az egészségünkre is komoly, vagy akár végzetes hatást is gyakorol-hat.

Mindemellett a szerző e felelősségteljes folyamat-ba úgy avatkozik bele, hogy abban az építető ér-dekei mellett, a természettel meg a hagyománya-inkkal való összhang, s kényszerűen, az építke-zést övező társadalmi-politikai körülmények is helyet kapnak. S épp emiatt e mű szigorúan el-lenjavallt a fennálló politikai kurzus és társadal-mi berendezkedés elfogult híveinek! Ámde pont ezért ajánlható jó szívvel — az építkezés előtt ál-lók mellett — mindazoknak, akik a rombolás he-lyett az Életben s az alkotásban hisznek.

E művemről bővebben a honlapomon olvashat.

Szélharang: <http://szelharang.webnode.hu/>

A teljes könyv letölthető a Magyar Elektronikus

Könyvtár honlapjáról:

<http://mek.oszk.hu/13400/13460/#>

TARTALOMJEGYZÉK

Ajánlás....	5
Áttekintő....	6
Alapozó	
(Mitől vagy ember?)....	7
 VERSEK.....	 10
Mit gondolsz?.....	11
Zebrália.....	13
Csak tudnám miért?.....	15
A Nímand.....	20
Meglopnak a véreid.....	21
Nem tudhatod.....	23
Álomparton.....	24
Mi dolgom ott?.....	25
Köröttem átok átkon.....	27
Tűztövis.....	29
Fény és árnyék.....	30
Apósomnak.....	31
Fásult a kompos.....	32
Nem értek semmit.....	33
Rongy idő.....	34
Égő lápon.....	35
Törpián.....	36
Tört tükörben.....	38

Iris Formia.....	39
Csillagkertes éjszakád.....	41
Égieknek látszó.....	42
Csendpalota.....	43
Hajnali horizont.....	43

MÁS ÍRÁSOK

A FÖLDANYA RÍ ÉRTED.....	44
Rétike.....	45
Szarvaskatlan.....	53
 TÖVISEK ÉS DÁRDÁK	78
(Igen tilalmas gondolatok.)	
Cigányol.....	79
Gerkény.....	86
Keresztesek rabjai.....	96

Zárszó

(Mitől vagy ember, újra kérdem?)....	122
Könyvajánló.....	125
Tartalomjegyzék....	133